

Cele **Z E C E**

P O R U N C I

© 1998 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională

Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Versiunea Nouă King James (© 1988 Thomas Nelson, Inc., publishers), dacă nu este notat altfel.

Publicată în limba română de T.G.S. Internațional, P.O. Box 360, Berlin, Ohio, 44610, USA

Autor: Roger Foster Critici Editoriali: Scott Ashley, John Bald, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, Burke McNair, Robert Boraker, Richard Thompson, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

O Lege Regală de Iubire

„Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții, căci dragostea este dela Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:7-8).â

Isus Hristos a fondat credința Creștină pe principiul dragostei – Creștinii iubind din toată inima pe Dumnezeu și pe fiecare. Ioan, unul dintre discipolii și cei mai apropiați prieteni ai lui Hristos, a scris aceste cuvinte aproape de sfârșitul vieții sale: „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. *Dumnezeu este dragoste*; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el” (1 Ioan 4:16, sublinierea este adăugată peste tot de noi, dacă nu este notat altfel).

Dar ce este iubirea?

Cere prietenilor tăi să ți-o explice. Vezi dacă ei toți ți-o descriu la fel. Ceea ce descriu este un simțământ? Sau îl vor defini ca o grijă adâncă pentru alții dar te lasă pe tine să determini ce înseamnă „grijă”? Câți oare vor egala iubirea cu o formă oarecare de atracție sexuală?

Repede devine clar că cuvântul *dragoste* nu înseamnă întotdeauna același lucru. O persoană poate spune, „Iubesc înghețata,” simplu înțelegând că se bucură de ea. O alta va spune, „Oh, iubesc costumul tău,” înțelegând că ea admiră – sau dorește – îmbrăcămintea pe care o porți.

Nu ar fi minunat dacă noi am putea folosi o definiție consecventă a dragostei, în special când vorbim despre dragostea pe care Dumnezeu o are pentru noi și de dragostea pe care noi ar trebui să o avem unii față de alții. Din nefericire asemenea consistență lipsește în lume. Cei mai mulți oameni vor recunoaște că dragostea, sau cel puțin o oarecare măsură de respect, este esențială pentru relațiile personale? O bună măsură de precauție este necesară când noi considerăm definițiile dragostei. Unele sânt atâta de vagi încât scuză aproape orice tip de comportare. Uneori, dragostea este numai un cuvânt de cod ca să încurajeze modele de comportare neconvenționale, distructive.

Mulți oameni religioși îmbrățișează ideea de a iubi pe alții ca pe ei înșiși dar rămân fericiți ignoranți de cum Biblia definește iubirea. Ca rezultat, ei nu înțeleg necesitatea de a pune în practică principiile biblice care determină succesul sau falimentul relațiilor lor.

Cele Zece Porunci definesc iubirea

Pentru ca iubirea să aibă semnificație trebuie să fie definită și înțeleasă cu exactitate. Acesta este *scopul* Legii lui Dumnezeu, în special al celor Zece Porunci. Știi tu oare scopul final al Legii lui Dumnezeu? Isus Hristos a definit scopul Legii lui Dumnezeu, cum să aplicăm cele două principii mari de cum să iubim pe Dumnezeu și cum să ne iubim unul pe altul. El a clarificat treaba aceasta când cineva l-a întrebat, „Învățătorule, care este cea mai

mare poruncă din Lege”? Cum a răspuns Isus? „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai importantă poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii „ (Matei 22:35-40).

Cu creșterea noastră explozivă în informații, de ce oare atât de puțini înțeleg acest adevăr biblic fundamental? De ce nu poate fiecare să priceapă că, „toată Legea și Proorocii,” aceleași Scripturi pe care noi le cunoaștem ca Vechiul Testament, mai întâi ne învață modul corect de cum să iubim, după care descrie în mod vivid, problemele și penalizările care se ridică dintr-o lipsă de dragoste? De ce atâția oameni cred că dragostea dumnezeiască este învățată numai în Noul Testament?

Dragostea în Vechiul Testament

Dragostea este piesa centrală în toate Scripturile, atât ale Vechiului Testament cât și ale Noului Testament. Este surprinzător pentru cei mai mulți oameni, însă în Vechiul Testament găsim instrucțiunile ca „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Leviticul 19:18).

Tot acolo Moise a scris: „Acum, Israele, ce alta cere dela tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, Să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe cari ți le dau astăzi, ca să fii fericit?” (Deuteronom 10:12-13).

Fiecare poruncă a lui Dumnezeu este pentru ca să fim noi fericiți. Ai observat cumva că *păzind poruncile lui Dumnezeu și practicând dragostea* sunt fapte irevocabil legate împreună în ochii lui Dumnezeu? Aceasta este astfel pentru că poruncile *definesc* dragostea care este fundația pentru toate relațiile dumnezeiești.

Dragostea rezumă simplu intenția celor Zece Porunci. Paul a scris: „Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci vreo mărturisire mincinoasă,” și orice poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: ” Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Romani 13:9).

Dragostea lui Dumnezeu pentru omenire

Dela bun început, inter acțiunea lui Dumnezeu cu ființele umane a fost motivată de dragostea Lui pentru noi. După cum a spus Isus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în EL, să nu piară, ci să aibă viață vecinică” (Ioan 3:16-17).

Dumnezeu vrea ca noi să trăim veșnic – să obținem viața veșnică. Dar mai întâi trebuie să învățăm cum să ne înțelegem unul cu altul, cum să ne iubim unul pe altul. Aceasta este motivul pentru care dragostea este atât de importantă.

Pacea și armonia sunt imposibile fără respect și dragoste. Dacă Dumnezeu ne-ar fi acordat viața veșnică fără să ne învețe cum să ne iubim unii pe alții El ne-ar fi condamnat să trăim pentru întotdeauna în confuzie și haos.

Dumnezeu nu va permite ca resentimentele, geloziiile, dușmăniile și dorințele egoiste ale naturii umane să dăinuiască în veșnicie. Noi trebuie să învățăm adevăratul înțeles al dragostei ori nu vom putea primi viața veșnică. „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați,” a scris Apostolul Ioan. „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; să știți că nici un ucigaș nu are viață vecinică rămânând în el” (1 Ioan 3:14-15).

Deci ne reîntoarcem din nou la întrebarea: Ce este dragostea? Ioan ne-a dat răspunsul. „Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui...” (2 Ioan 1:6). Apostolul Pavel ne spune că : „dragostea este împlinirea Legii” (Romani 13:10).

Alt scriitor din Biblie, Iacov, ne arată clar că legea regală de dragoste a lui Dumnezeu include specific cele Zece Porunci: „Dacă împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat, și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de lege. Căci cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis [în cele Zece Porunci], „Să nu preacurvești,” a zis și : „Să nu ucizi.” Acum, dacă nu preacurvești , dar ucizi, te faci călcător de lege” (Iacov 2:8-11).

Ce este păcatul?

Ia notă cum definește Biblia păcatul: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. (1 Ioan 3:4). Sau, cum spune versiunea King James a Bibliei, „păcatul este încălcarea legii.” Conform Bibliei, păcatul este simplu încălcarea oricăreia dintre poruncile lui Dumnezeu.

Cum afectează păcatul relația ta cu Isus Hristos? „Și știți că El (Isus Hristos) s-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” (1 Ioan 3:5-6).

Intr-adevăr declarații serioase.

Ioan continuă, „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este dela Dumnezeu, nici cine nu iubește pe fratele său” (1 Ioan 3:10).

Cum știm noi că îl cunoaștem pe Dumnezeu și că avem o relație dreaptă cu El? „Cine zice „Îl cunosc,” și *nu păzește poruncile Lui*, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în EL. *Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus*” (1 Ioan 2:4-6).

Cum a trăit Isus? El ne-a spus-o, „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10). „Căci Eu nu am vorbit dela mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimes, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața vecinică. De aceea lucrurile, pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl” (Ioan 12.49-50).

În propriile Sale cuvinte, „rămân în” – sau păstrând practica – dragostea Dumnezeiască este obținută prin ținerea poruncilor lui Dumnezeu. Exemplul Său ne învață că supunerea și dragostea dumnezeiască sânt inseparabile. Păcatul este deci simplu violarea dragostei prin încălcarea poruncilor lui Dumnezeu. Păcatul este fărădelege – neglijând sau refuzând să fii legat de regulile lui Dumnezeu care definesc dragostea adevărată, dumnezeiască.

Legea și libertatea

Dumnezeu nu ne dă libertatea de a ne comporta oricum ne-ar plăcea.

Deși Biblia descrie Legea lui Dumnezeu ca o lege a libertății, în mod clar definește libertatea ca eliberare de păcat și consecințele lui devastatoare, dar nu libertate de a ne satisface dorințele noastre egoiste.

Păcatele noastre cauzează pedepse teribile asupra noastră. Deplângând stricăciunea omenirii, Pavel a scris, „Prăpădul și pustiirea sânt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii”

(Romani 3:16-17). El compară efectele păcatului cu robia – antiteza libertății. „Căci, când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea” (Romani 6:20-21).

Păcatul, transgresiunea Legii lui Dumnezeu, nu numai că ne înrobește dar, dacă continuă, ne face imposibilă primirea vieții vecinice (Matei 19:17). De aceea Iacov ne spune, „Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei” (Iacov 2:12). Poruncile lui Dumnezeu determină standardul de bază după care El ne va judeca.

Numai când ne vom căi, prin oprirea transgresiunii Legii lui Dumnezeu, vom putea fi eliberați de consecințele păcatului prin sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos, care este singurul care ne poate curăța de păcatele noastre (Actele Apostolilor 2:28; 1 Ioan 1:7). Pavel explică cum că această libertate adevărată de robia păcatului este disponibilă numai acelor care se supun cu sinceritate instrucțiunilor lui Dumnezeu. „Dar mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o” (Romani 6:17).

Ioan leagă totul împreună, explicând că supunându-ne poruncilor lui Dumnezeu înseamnă să punem în practică dragostea lui Dumnezeu. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sânt grele” (1 Ioan 5:3). În loc să fie o povară, poruncile lui Dumnezeu luminează drumul spre dragoste dumnezeiască și libertate.

Acest adevăr este ilustrat cu pătrundere în Psalmul 119:98-105: „Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei, căci totdeauna le am cu mine. Sânt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale. Îmi țin piciorul departe de orice drum rău, ca să păzesc cuvântul Tău. Nu mă depărtez de legile Tale, căci Tu mă înveți. Ce dulci sânt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea! Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, de aceea urăsc orice cale a minciunii. Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pentru pe cărarea mea.”

Nu-i de mirare că Isus ne-a reamintit, „Este scris, „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”” (Matei 4:4; Deuteronom 8:3). Cele Zece Porunci sânt baza tuturor cuvintelor inspirate de Dumnezeu. Pavel ne spune, „Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci *păzirea poruncilor lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 7:19).

Un ghid de comportare

Dacă consideri Biblia o carte de ghidare pentru comportarea oamenilor, cele Zece Porunci servesc ca titluri principale în tabla sa de materii. Prin ele însele, poruncile nu spun întreaga poveste, dar ele în mod clar o rezumă.

Isus a spus, „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Matei 5:17). Prin „împlinesc” El a înțeles că învățăturile Lui vor umple sau vor extinde aplicarea poruncilor lui Dumnezeu. Cuvântul grecesc *pleroo*, care este tradus ca „să îplinească” înseamnă „a face plinul, a umple până este complet plin” (*Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, 1985, „Fill”). Alte fraze potrivite pentru *pleroo* în acest context sânt „a umple până la margine,” „a nivela în sus,” „a satura.”

Isus Hristos a accentuat discipolilor Săi că misiunea și scopul Său au fost să adauge sau să umple complet înțelesul intenționat al celor Zece Porunci – dar nu să le anuleze sau să ia din ele. Ca să exemplifice acest punct, în același pasaj El afirmă unele porunci specifice și după aceea le lărgeste aplicarea lor cu mai mult.

El se concentrează mai întâi pe porunca interzicând omorul: „Ați auzit ce s-a zis celor din vechime: ”Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea supt pedeapsa judecății.” Dar Eu vă spun că ori cine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea supt pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule”, va cădea supt pedeapsa focului gheenei” (Matei 5:21:22).

Isus Hristos a arătat că principiul întruchipat în această poruncă merge cu mult mai departe decât luarea vieții omenești. Include efectele destructive ale mâniei și amărăciunii. Hristos a explicat că condamnând și urând pe cineva în inimile noastre s-ar putea să ne împiedice de a moșteni viața veșnică. Cu alte cuvinte, Isus a arătat că învățăturile Sale amplifică și explică comportarea rezumată în cele Zece Porunci.

Relațiile între oameni și cele Zece Porunci

Când Isus a explicat că totul este scris în „Legea și Proorocii” totul se organizează în două titluri mari, de dragoste pentru Dumnezeu și dragoste pentru vecin. El accentua importanța relațiilor (Matei 22:35-40). El ne spunea că fiecare poruncă a lui Dumnezeu definește un aspect de relație exemplară pe care noi ar trebui s-o avem, fie unul cu altul, fie cu Dumnezeu.

Când ne uităm îndeaproape la cele Zece Porunci, vedem că primele patru definesc cum să ne relatăm la Dumnezeu -- cum să arătăm dragostea cuvenită și respectul pentru Creatorul nostru. Celelalte șase definesc esențialele pentru relații corecte cu unul cu altul. Aceasta este fundamental pentru înțelegerea Legilor lui Dumnezeu și importanței lor. Ele nu sunt numai reguli sau ritualuri. Cei care le aruncă în această lumină nu înțeleg intenția lui Dumnezeu și nici scopul pentru care ne-a dat Legea Lui.

Dumnezeu ne spune clar că toate Poruncile Lui sunt pentru binele nostru. Ele au un scop. Ele urmau să fie o binecuvântare și un beneficiu pentru umanitate. Ele definesc relații care produc respect, cooperare și stabilitate în sânul oricărei societăți care le înțelege în întregime și le aplică.

Scopul acestei broșuri este să te ajute să înțelegi și să aplici mai bine cele Zece Porunci. Prea mulți oameni văd în ele numai o listă cu ce să nu faci și nu le înțeleg scopul lor real. Noi sperăm că această broșură te va inspira să apreciezi înțelepciunea lui Dumnezeu, că te vei uita la Poruncile Lui ca la standardul tău de comportare. Acesta a fost exemplul dat nouă de Isus Hristos (Ioan 15:10; 1 Petre 2:21; 1 Ioan 2:6).

Porunca Întâia:

Care este prioritatea noastră cea mai mare?

„EU sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:2-3).

Când a fost întrebat care dintre toate legile din Scriptură este cea mai mare, Hristos a răspuns cu porunca accentuând importanța supremă a relației noastre personale cu Dumnezeu: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău” (Matei 22:25-28; vezi de asemenea Deuteronom 6:5).

Stabilind, dezvoltând și menținând această relație personală cu Dumnezeul adevărat și viu este cel mai important **angajament** pe care îl putem face vreodată. Acesta este punctul focal principal al primei din cele Zece Porunci: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3).

Puterea supremă care ne ghidează viețile noastre, aceea care controlează idealurile noastre, este punctul focal al închinăciunilor noastre. Multe lucruri pot înlocui în inimile și mințile noastre închinăciunea adevăratului Dumnezeu. Adorarea acelor lucruri va elimina orice posibilitate de a ne stabili și de a menține o relație reală cu Dumnezeu.

Baza relației noastre cu Dumnezeu

Biblia este clară privitor la baza relației noastre cu Dumnezeu: El este Creatorul nostru!

Proorocul Isaia i-a certat pe Israelii din antichitate pentru că nu reușiseră să înțeleagă semnificația de a avea încredere și de a onora pe Creatorul lor. Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește” (Isaia 40:26).

„Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: „Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu? Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel vecinic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă” (Isaia 40:27-28).

Tot ceea ce suntem, și tot ceea ce avem, în ultimă instanță vine dintr-o singură sursă – Dumnezeu. Pavel ne avertizează „să nu se îngâmfeze, și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6:17). Singura asigurare demnă de încredere că viitorul nostru este în siguranță există în relația noastră cu Creatorul nostru.

Biblia afirmă că Autorul nostru este ambele, și viu și real – unul și singurul Dumnezeu adevărat. „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat vecinic” (Ieremia 10:10).

El a creat pentru noi o clădire minunată – frumoasa noastră planetă. A format-o astfel ca să ne furnizeze tot ce avem nevoie pentru bunăstarea și supraviețuirea noastră materială. Este dorința Lui ca noi să ne bucurăm și să apreciem darurile Lui pentru noi.

În același timp, El vrea ca noi să înțelegem că noi nu trebuie niciodată să ne îndreptăm închinăciunea spre altceva ce a creat El, și s-o privim ca sursa noastră de viață și binecuvântări. Numai Creatorul, dar nu creația – urmează să primească această onoare.

Venerația naturii

Venerația naturii de către om, sau vre-un aspect al naturii, a fost baza unei religii idolatre după alta. *Eerdmans Handbook to the Bible*, succint explică fundamentul religiilor care au fost contemporane și apropiate geografic cu Israelul din antichitate. „Marile culturi idolatre ale Egiptului și Mesopotamiei reflectă îndeaproape ambianța lor fizică. Religia lor, ca aceea a vecinilor, Hitiții și Canaaniiți *au fost focalizate pe natură*. Ei nu au avut nici o concepție reală a unui singur, atotputernic Creator - Dumnezeu. Și așa ei au explicat ciudățeniile de climat, evenimente agricole și de geografie ale lumii din jurul lor prin mijlocirea unei întregi mulțimi de zeități” (1973, p. 10, accentuarea adăugată).

Egiptenii și Mesopotamienii au crezut că forțele naturii sunt spirite puternice care le controlează mediul înconjurător. Această venerație superstițioasă a soarelui, lunii și a stelelor, precum și pământul „mamă” și cele mai multe din forțele ei naturale, ca fulgerul, tunetul, ploaia și focul, au persistat până în ziua de azi în unele părți ale lumii.

Ironic, acest concept subteran a fost de asemenea adoptat de religiile moderne de azi care învață că Dumnezeu este mai mult sau mai puțin suma totală a puterilor naturale din univers. Toate au un singur punct în comun: Ele nu reușesc să distingă Creatorul de creația Sa.

Mulți oameni își pun încrederea în astrologie. Dacă își dau seama sau nu, făcând aceasta ei atribuie puteri divine creației – stelele – în loc de Creatorului lor.

Dumnezeu ne-a avertizat împotriva unei asemenea practici. „Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe care Domnul, Dumnezeul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg” (Deuteronom 4:19). Astrologia este un mod de a privi la creație în loc de Creator pentru ghidare supranaturală.

Exaltarea creației este baza vederii materialiste, seculare de azi a Universului. Teoria că viața a evoluat din materie inertă, este o încercare de a explica creația – universul nostru uimitor – fără inteligența unui Creator.

Oameni de știință de încredere resping credința în producerea spontană a vieții. Unii au demonstrat imposibilitatea științifică a vieții de a evolua din materie fără viață. Cercetările demonstrează că celulele, blocurile de clădit a vieții, sunt compuse din multe complexe și sisteme, interactiv și ireductibile, că posibilitatea vieții să apară spontan sfidează până și cele mai extreme vederi ale legilor probabilității.

Michael Behe, profesor asociat de biochimie la Universitatea Lehigh, Bethlehem, Pensilvania, scrie: „Rezultatul acestor eforturi cumulative de a investiga celula – de a investiga viața la nivel molecular – este un strigăt pentru un plan, tare, clar și pătrunzător. Rezultatul este atât de neechivoc și de semnificativ încât trebuie să fie considerat unul dintre cele mai însemnate realizări în istoria științei” (*Darwin's Black Box*, 1996, pp. 232-233).

Doctorul Behe respinge chiar și posibilitatea ca viața să fi putut evolua. Cu alte cuvinte, evidența științifică solidă este clară că existența creației necesită un Creator.

Dece oamenii se întorc spre superstiție și idolatrie

Cu 2000 de ani în urmă apostolul Pavel a explicat că prea omeneasca tendință de a atribui inteligență și puteri dătătoare de viață creației fizice a fost o sursă majoră de superstiție și orbire religioasă. „Fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăteniei, să-și urmeze poftelile inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci” (Romani 1:21-25).

Prima Poruncă ne avertizează să nu acceptăm o religie sau filozofie care învață că viața și bună starea noastră își au originea sau depind de orice alt ceva decât de singurul Dumnezeu adevărat. Nu există un Panteon de zeități. Nu există o altă sursă de viață sau binecuvântare decât Dumnezeu. Nu există o altă putere care guvernează peste ceruri și pământ. „Iată, ale Domnului, Dumnezeului tău sunt cerurile, pământul și tot ce cuprinde el” (Deuteronom 10:14). El singur a creat și susține universul în care existăm noi.

Acesta este mesajul puternic al Primei Porunci. Noi urmează să ne închinăm și să servim un singur Creator – Dumnezeul făcător de minuni care a condus Israelul afară din robia Egipteană – și să nu dăm credit pentru existența și binefacerile noastre nici unei alte surse. Noi urmăm să-L iubim, să-L respectăm și să-L onorăm numai pe El – să avem o adevărată relație personală cu El.

Cum poate fi Dumnezeu cel adevărat mai real pentru noi?

Numai prin lucrările remarcabile ale lui Dumnezeu putem noi înțelege cel mai bine caracterul lui Dumnezeu. David descrie admirația lui entuziastă pentru grija și preocuparea lui Dumnezeu pentru creația Lui. „Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale, și voi cânta minunile Tale. Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată, și eu voi povesti măreția Ta. Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate, și să se laude dreptatea Ta! Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui” (Psalm 145:5-9).

Alt Psalm exclamă: „O, de ar lauda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor! Căci El a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătați sufletul flămând” (Psalm 107:8-9).

Moise adaugă că Creatorul nostru „care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte” (Deuteronom 10:18). Isus spune că Dumnezeu este atât de iubitor și milostiv pentru toți pentru că „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Matei 5:45). Dumnezeu este preocupat de bunăstarea tuturor oamenilor – chiar și a acelorora care trăiesc în ignoranța existenței Lui.

Dece este atât de important ca noi să înțelegem fundamentele caracterului lui Dumnezeu? Este de o importanță vitală ca noi să-L înțelegem pe Dumnezeu pentru că vrea ca să creeze același caracter în noi – natura Sa divină. Apostolul Petru ne spune că Dumnezeu „ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești...” (2 Petru 1:4).

Această înțelegere implică o schimbare drastică a minții. După cum Pavel ne spune, „să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre...” (Romani 12:2). Ce fel de înnoire ar trebui să se petreacă în gândirea noastră? Pavel explică, „să aveți în voi gândul acesta, care era și în Isus Hristos” (Filipeni 2:5). Dumnezeu dorește ca noi să devenim ca El prin emularea gândirii, atitudinii și perspectiva asupra vieții exemplificată prin exemplul nostru perfect, Isus Hristos.

Cum poate avea loc această schimbare în gândirea noastră?

Cum să ne familiarizăm cu Dumnezeul adevărat

Noi ajungem să-l cunoaștem pe Dumnezeu prin practicarea metodelor Lui și emulând dragostea pentru alții care motivează gândirea Lui. „Prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 2:3). Și „Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8).

Biblia este un manual care ne spune ce avem nevoie să știm despre Dumnezeu. Isus Hristos ne zice, „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci *cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*” (Matei 4:4; vezi de asemenea Deuteronom 8:3). Pavel a explicat că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru că omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16:17).

Pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu noi trebuie să studiem aceste Scripturi inspirate. „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

Relația de familie

Relația pe care Dumnezeu o dorește cu noi este cea dintre copii cu Tatăl lor. „Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6:18).

Aici se află scopul extraordinar pentru existența noastră: dezvoltarea continuă a caracterului drept și al destinului nostru final ca membri ai familiei lui Dumnezeu (același vers; Matei 5:48):

Apostolul Ioan accentuează importanța acestei relații speciale: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. Prea iubitorilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:1-3).

A fost pentru acest scop că Isus Hristos s-a născut să fie Mântuitorul omenirii. „Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste;” din pricina morții care a suferit-o; pentru că, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să *ducă pe mulți fii la slavă*, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul [Tatăl]. De aceea Lui nu-i este rușine să-i numească frați” (Evrei 2:9-11).

Acesta este extraordinarul scop pentru care ai fost născut: *să devii un membru al însăși familiei lui Dumnezeu!*

Ce dragoste remarcabilă are rezervată pentru noi Dumnezeu viu, Creatorul universului. El ne dorește să fim parte din familia Sa, să trăim pentru totdeauna în Împărăția Lui. El ne spune că cea mai *importantă* prioritate în această viață este „căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). Tatăl nostru cere să ne-a dat această durată de viață ca să stabilim o relație permanentă cu El astfel ca să putem primi viața veșnică drept copiii Săi.

Noi ar trebui să-L iubim, să-L onorăm și să-L respectăm atât de mult încât El singur să fie suprema autoritate și model în viețile noastre. El singur este Dumnezeu. Noi nu ar trebui să permitem nimic care să ne împiedice de a-L servi și a ne supune Lui.

Dependența noastră de Dumnezeu care ne-a creat

Noi nu ne dăm seama cât de fragilă este existența noastră, cât suntem continuu dependenți de grija lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar permite o schimbare chiar și numai de câteva grade în temperatura medie a suprafeții pământului, sistemul ecologic perfect balansat necesar existenței noastre ar fi devastat. Chiar și numai schimbări minore în atmosfera pământului ar permite radiații destructive să ne facă sterili, repede distrugând viața umană. Numai dacă balanța delicată între nitrogen, oxigen, bioxid de carbon și alte gaze și elemente esențiale este menținută consistent în atmosferă, viața așa cum o cunoaștem noi nu ar putea exista pe planeta Pământ.

Aceeași balanță este evidentă în cantitatea și distribuția apei în oceane, lacuri, râuri, ghețare, întinderi de apă și zăpada impactată din munți, în raport cu masa de pământ a planetei. Distribuția eficientă a apei este esențială pentru irigația adecuată a suprafeții pământului. Sistemul meteorologic de necrezut al lumii ne permite să creștem mâncare, să curățăm pământul de deșeuri și să se satisfacă nenumărate alte nevoi – fără să menționăm frumusețea și recrearea pe care o oferă.

În fiecare zi noi depindem de această balanță delicată. Dumnezeu ne dezvăluie că El le guvernează și le controlează pe toate în mod activ. El este Ființa „care a făcut lumea și tot ce este în ea” și este „Domn al cerului și al pământului, și [care] nu locuiește în temple făcute de mâini omenești.” Dumnezeu adevărat „nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturora viața, suflarea și toate lucrurile” (Faptele Apostolilor 17:24-25).

În ciuda măreției, puterii și majestății lui Dumnezeu, „El nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa...” (versurile 27-28).

A Doua Poruncă:

Cum Arată Dumnezeu?

„Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exodul 20:4-6).

A Doua Poruncă merge la inima relației noastre cu Creatorul nostru. Tratează cu câteva întrebări cruciale. Cum îl percepem noi pe Dumnezeu? Cum ni-L explicăm nouă și altora? Idolii sunt reprezentări de zeități false, neexistente, dar ne este permis să folosim picturi sau alte imagini care reprezintă pe Dumnezeu cel Adevărat? Mai presus de orice, care este forma potrivită de a ne închina Dumnezeului cel Adevărat?

În Prima Poruncă am învățat că este greșit de a permite ca orice lucru creat, incluzând ființe umane, să ne devină mai importante decât Creatorul nostru. A Doua Poruncă este diferită de Prima în aceea că explică cum, în procesul nostru de închinare, *noi nu trebuie să-L reducem pe Dumnezeu la o asemănare cu un obiect fizic*. Făcând aceasta, fără îndoială nu este acceptabil lui Dumnezeu.

Această Poruncă a Doua interzice explicit folosirea oricărui fel de imagine inanimată sau fără viață – „să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul,” la închinăciunea Dumnezeului viu.

Și totuși Dumnezeu a creat pe pământ o asemănare a Sa – în oameni. El ne-a spus specific că „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Genesa 1:27).

Ființele umane – descendenți din Adam și Eva – sunt imagini vii ale lui Dumnezeu. Noi, dintre toate creaturile lui Dumnezeu, suntem creați după imaginea Sa. „...În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu. I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat, și le-a dat numele de „om”, în ziua când au fost făcuți” (Genesa 5:1-2).

Creatorul nostru este un Dumnezeu viu, nu o statuie fără suflet, figurină sau tablou. A face o reprezentare a Lui deformează și limitează percepția noastră de cum este El în realitate, și în felul acesta dăunează relației noastre cu El.

Dintre toate lucrurile pe pământ sau în ceruri, numai ființele umane în viață reflectă o asemănare rezonabilă cu Dumnezeul cel viu. În același fel, în care Isus Hristos în formă

umană a fost o imagine a Tatălui Său. Nu numai că i-a făcut Dumnezeu pe oameni după imaginea Sa, dar ne-a creat ca să putem deveni și mai mult asemenea cu El. Devenind ca Dumnezeu – dezvoltând propriul Său caracter în noi – este esența existenței noastre. De aceea o înțelegere clară a scopului celei de a Doua Porunci este atâta de importantă.

Numai Dumnezeu poate dezvoltă de cum este El

Într-un sens, în a Doua Poruncă Dumnezeu zice omenirii: „Nu încerca să-mi spui Mie de cum sunt Eu. *Eu* îți voi spune ție cum sunt. Este important ca tu să înțelegi corect că nu voi accepta nici o reprezentare de Mine.”

Noi avem nevoie să înțelegem realist de cum suntem asemănători lui Dumnezeu în existența prezentă. Noi de asemenea avem nevoie să știm de cum suntem destinați să devenim chiar și mai asemănători Lui.

Dumnezeu ne-a dat calități creative și de conducători care sunt în paralel cu ale Sale proprii, deși la scară infinit mai mică. Noi singuri din toată creația Sa materială avem putere mintală reală. Mințile noastre pot judeca, analiza, plănu și vizualiza viitorul. Noi creăm literatură, artă, muzică și poezie. Noi desenăm și construim. Noi putem organiza, administra și supraveghea lucruri, animale și oameni. Noi suntem – în moduri foarte limitate – în multe feluri ca Dumnezeu.

Dar în alte sfere noi, ca omenire, suntem departe de a fi ca El. Caracterul nostru are tendințe spre slăbiciune. Relațiile noastre unii cu alții lasă mult de dorit. Înțelegerea noastră spirituală este adeseori defectă și deformată. Percepțiile noastre sunt de multe ori incorecte. Noi suntem părtinitori în opiniile noastre. Noi găzduim prejucii și suntem iuți de a ne angaja în conflicte. În toate aceste sfere spirituale, noi suntem cu mult mai puțin decât Dumnezeu. Deși Dumnezeu ne-a dat aptitudini și caracteristici limitate, asemănătoare cu ale Lui Însuși, noi avem nevoie de multă dezvoltare și acordare fină mai înainte de a deveni ca El în natură și caracter.

Exemplul perfect

Totuși, noi nu suntem fără un model perfect al caracterului lui Dumnezeu. Isus Hristos, ca ființă umană, a reprezentat atât de perfect cum arată Dumnezeu, încât Le-a spus discipolilor Săi, „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl...” (Ioan 14:9).

Pavel îl descrie pe Isus Hristos că „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut în toată zidirea” (Coloseni 1:15). El îi descrie pe Creștini ca aceia care „v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:9-10).

Dumnezeu vrea ca să schimbe natura spirituală a omului. Așa cum Hristos este „imaginea Dumnezeului invizibil,” tot așa Dumnezeu Tatăl vrea să recreeze caracterul nostru în imaginea Sa. Va veni timpul când Dumnezeu îi va transforma pe cei ce au devenit ca El în inimă și la minte dintr-o existență fizică la una spirituală.

Pavel a descris bisericii din Corint cum se va întâmpla aceasta. „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15:50-53).

Astfel va fi cum Dumnezeu va completa transformarea miraculoasă a oamenilor devenind ca El. Ioan a descris o asemenea transformare finală când a scris: „Prea iubiților,

acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).

Fiind ca Dumnezeu este destinul nostru – cu condiția ca noi să ne predăm viețile noastre Lui în supunere totală la Poruncile Sale. (Pentru mai multă informație scrieți-ne pentru broșurile noastre gratuite *Care este destinul tău?* și *Calea spre Viața Veșnică*.)

Dumnezeu cere responsabilitate

Aceasta ne aduce la partea de la urmă a Poruncii a Doua: „Căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și mă îndur până la al miilea neam de cei ce mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exodul 20:5-6).

Dumnezeu ne ține răspunzători pentru faptele și vorbele noastre. Prosternându-ne înaintea unui idol ca să aducem omagiu unei imagini a lui Dumnezeu de creația noastră proprie ar apărea ca un act de mare devoțiune dacă suntem ignoranți de scopul mare pe care Dumnezeu îl are pentru ființele umane. Dar Dumnezeu se așteaptă ca aceia care I se închină Lui în adevăr și înțelegere să demonstreze dragostea lor pentru El prin observarea poruncilor Lui din inimă, ne urmând ritualuri nefolositoare în fața vre-unui oarecare obiect.

Isus a făcut aceasta foarte clar când a declarat, „Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Noi nu trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu prin imagini și ritualuri fără înțeles. Isus a explicat că „închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl” (Ioan 4:23).

Cunoașterea și înțelegerea adevărului lui Dumnezeu sunt esențiale pentru dezvoltarea caracterului sfânt și drept pe care El dorește să-l creeze în noi. Aceasta înseamnă că noi trebuie să învățăm și să creștem (2 Petre 3:18).

Noi citim, „Fiule, dacă vei primi cuvintele Mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile Mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune, și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu” (Proverbele 2:1-5).

Odată ce căpătăm înțelegerea revelației lui Dumnezeu, El ne ține responsabili pentru ceea ce știm. Noi trebuie să aplicăm în viețile noastre cunoștințele dezvăluite. Numai aceia care *fac* ceea ce învăță că ar trebui să facă, sunt cu adevărat închinători ai lui Dumnezeu (Romani 2:13; Iacov 1:22-25). Apostolul Ioan a fost clar: „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:4).

Supunându-ne lui Dumnezeu o facem prin emularea Lui, gândind și trăind cum ar face-o El. Trebuie să devenim ca El pe dinăuntru. Noi Îi permitem să ne modeleze spiritual în asemănarea Lui. Noi Îl onorăm și-L preaslăvim prin *felul în care trăim*.

Efectele insidioase ale idolatriei

O imagine fizică, pictură sau fotografie a unei zeități nu are nici viață nici putere. Chiar dacă noi am ști exact cum arată Dumnezeu – lucru pe care noi nu îl știm – noi nu am putea desena icoane care ar putea descrie fațetele multiple ale caracterului Său cum ne este dezvăluit nouă prin Cuvântul Său. Uneori Dumnezeu acționează cu milă și blândețe, alteori cu mare mânie și putere. El nu vrea ca noi să-L percepem ca fiind înghețat într-o singură trăsătură de personalitate sau caracter excluzându-I celelalte numeroase trăsături. El ne cere ca să citim despre El, să învățăm cum este El și să-L imităm.

După ce a scris cele Zece Porunci pe tablete de piatră, Dumnezeu a explicat că nu a vrut să fie folosită nici o imagine pentru a i se închina Lui. „Fiindcă n-ați văzut nici un chip în ziua când v-a vorbit Domnul din mijlocul focului, la Horeb, vegheați cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca nu cumva să vă stricați, și să vă faceți un chip cioplit, sau o înfățișare a vreunui idol, sau chipul vreunui om sau chipul vreunei femei, sau chipul vreunui dobitoc, sau chipul vreunei păsări care zboară în ceruri, sau chipul vreunui dobitoc care se târăște pe pământ, sau chipul vreunui pește care trăiește în apele dedesubtul pământului. Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe cari Domnul, Dumnezeul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg. Dar pe voi, Domnul v-a luat și v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca să-I fiți un popor pus deoparte, cum sunteți azi” (Deuteronom 4:15-20):

Dumnezeu a vrut ca Israelii să-și amintească că ei urmau să se închine Dumnezeului viu, nu unui idol, și totdeauna să-și îndrepte slujirea lor către Creatorul lor și niciodată spre vreunul din obiectele creației Sale. El le-a poruncit, „Vegheați asupra voastră, ca să nu dați uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, și să nu faceți vreun chip cioplit, nici vreo înfățișare oarecare, pe care ți-a oprit Domnul, Dumnezeul tău, s-o faci” (Deuteronom 4:23). Picturi de zeități gravate și pictate pe pereți, ceramică sau alte articole sunt incluse între obiectele interzise și idolatre (Numere 33:52).

Idolatria și imoralitatea

În religiile idolatre ale lumii antice, închinarea la idoli era în mod inexorabil legată de fertilitatea animalelor, pământului și a plantelor. Prin asocierea fertilității umane cu forțele naturale reprezentate de idoli lor – cum ar fi soarele, ploaia și solul – ei au dezvoltat ritualuri de fertilitate care includeau orgii sexuale și prostituție de templu. Imoralitatea a devenit focarul închinării lor în templu. Eu inițiau femeile tinere în feminitate prin înrolarea lor ca să servească ca prostituate de onoare ale templului. Bărbații erau de așteptat să frecventeze aceste temple bordeluri în închinăciune pentru zeitățile lor locale. Imoralitatea și degenerarea erau acoperite în costum religios și erau considerate virtuți.

De aceea idolatria și imoralitatea sunt atât de des legate împreună în Biblie. Pavel a scris despre această problemă: „De aceea, omorâți mădulele voastre cari sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli” (Coloseni 3:5).

Pavel a legat comportarea cu gratificare de sine de idolatrie. „Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia Neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite” (1 Petre 4:3-4).

Puterea din culise

Idolatria sub orice formă este condamnată foarte serios atât în Noul Testament cât și în Vechiul. Pavel i-a lăudat pe Creștinii care „de la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți pe Dumnezeul celui viu și adevărat” (1 Tesaloniceni 1:9) și i-a avertizat pe alții, „De aceea prea iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli” (1 Corinteni 10:14).

Cu mult mai important, același apostol a explicat de ce folosind imagini de zeități ca ajutoare în rugăciune este atât de greșit. „Deci ce zic eu, Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărțășire cu dracii” (1 Corinteni 10:19-20).

Îngropată adânc înăuntrul icoanelor și a altor imagini de idolatrie, mâna nevăzută a Satanei este la lucru. „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce

sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:3-4).

Satana condiționează oamenii să vizualizeze, în ochii minților lor, chiar și pe Fiul lui Dumnezeu ca o imagine fără viață, neînsuflețită. Obiectivul Satanei este ca să distragă atenția dela Isus Hristos ca o imagine a Dumnezeului viu, vibrantă și perfectă, descrisă în cele patru Evanghelii. Prin orbirea a majorității omenirii (Apocalipsa 12:9) la importanța Poruncilor lui Dumnezeu, Satana a deviat cu succes multă din adorația lumii Creștine pentru Hristos, către icoane și picturi – contrar cu instrucțiunile clare ale Poruncii a Doua.

Adu-ți aminte de ce am fost noi creați

A Doua Poruncă este o reamintire constantă că numai noi, dintre toate lucrurile create, suntem făcuți în imaginea lui Dumnezeu. Numai noi putem să fim transformați în imaginea spirituală a lui Hristos, care, bine-nțeles, a venit încarnat ca imaginea spirituală perfectă a Tatălui nostru ceresc. Această Poruncă protejează relația noastră specială cu Creatorul nostru, care ne-a făcut în asemănarea Sa, și care încă ne formează în imaginea Sa spirituală.

A Doua Poruncă ne amintește că Dumnezeu este *cu mult mai mare decât orice putem noi vedea sau imagina*. Noi nu trebuie niciodată să permitem ca acea cunoștință să fie dată la o parte de uzul vreunei imagini sau asemănări în închinarea la Dumnezeu.

Numeroasele nume ale lui Dumnezeu ne dezvăluie multe despre El

Biblia folosește o varietate de nume pentru Dumnezeu. El numește lucrurile ceea ce sunt, și se chiamă pe El Însuși ce este El.

Unele dintre nume descrie atributele și caracteristicile lui. Altele sunt titlurile Lui de poziție, putere și autoritate. Biblia Îl numește „Cel Îmbătrânit de zile” (Daniel 7:9, 13, 22) și „Cel prea Înalt” (Gen 14:18). El este dezvăluit ca Creator al nostru, Tatăl nostru, Furnizor al nostru, Domnul nostru, Regele nostru, Vindecătorul nostru, Răscumpărătorul nostru și Mântuitorul nostru.

Ca să înțelegem importanța semnificației unui nume divin, să examinăm pe cel mai important nume din Vechiul Testament. În Ebraică este Yahveh, adesea tradus DOMN (cu litere mari). Acest nume L-a deosebit de zeii falși ai altor națiuni. L-a pus pe El deoparte ca Dumnezeu adevărat, viu al poporului Israelului.

Yahveh este derivat dintr-o rădăcină de cuvânt din Ebraică însemnând „a fi.” Dumnezeu a folosit acest cuvânt în Exodul 3:14 când Moise l-a întrebat pe Dumnezeu numele Lui. Dumnezeu i-a răspuns că numele Lui este „Sunt cine sunt” sau, poate chiar mai precis, „ Voi fi ce voi fi.”

Consideră această ilustrație: Dumnezeu Și-a făcut prezența cunoscută Israelului antic în timpul Exodului într-o coloană de foc în timpul nopții și un nor pe deasupra, în timpul zilei. El i se făcuse deja cunoscut lui Moise printr-un tufiș care ardea dar nu a fost consumat de foc. Astfel, acest nume arată clar că Dumnezeul viu, cum se raportează El la noi, poate fi – și poate face – orice dorește El. El își poate arăta puterea și prezența în orice manieră alege.

Biblia ne spune că numele Yahveh desemnează „Dumnezeul cel veșnic” (Genesa 21:33). În înțeles este asemănător cu „Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel din urmă, Începutul și Sfârșitul” în limba greacă (Apocalipsa 22:13). Poate fi tradus în engleză „Eternul” și în românește „Cel Vecinic.”

Aceste descrieri ale lui Dumnezeu exprimă clar că Creatorul nostru a existat întotdeauna și va exista întotdeauna. Nu numai că El are viață eternă în El Însuși, dar de asemenea are puterea de a acorda imortalitate ca un dar aceluia care Îi fac plăcerea.

În traducerea numelor lui Dumnezeu dintr-o limbă într-alta, este important să păstrezi înțelesul numelui – nu sunetul fonetic. Vechiul Testament a fost scris în principal în Ebraică iar Noul Testament în Greacă. Numele lui Dumnezeu sunt traduse liber din Ebraică în Greacă, dându-ne un exemplu clar că traducând numele lui Dumnezeu dintr-o limbă într-alta este perfect acceptabil.

Amintește-ți numai că Dumnezeu vrea ca noi să-L recunoaștem și să-L confirmăm pentru ceea ce este. Deci, înțelesul și nu sunetul sau silabisirea numelor Lui are o importanță mai mare când Biblia este tradusă dintr-un limbaj în altul.

Porunca A Treia:

Dela Profanitate la Laudă

„Să nu iei în deșert Numele Domului, Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.”

A Treia Poruncă se focalizează pe exprimarea respectului. Se adresează felului în care noi ne exprimăm simțămintele despre Dumnezeu la alții și Lui. Acoperă atitudinea noastră, vorbirea și comportarea.

Respectul este piatra de temelie a unei relații bune. Calitatea relației noastre cu Dumnezeu depinde de dragostea și considerația pe care o avem pentru El. De asemenea depinde de felul în care exprimăm respectul față de El în prezența altora. Noi suntem de așteptat că întotdeauna să onorăm cine și ce este El.

Invers, folosirea numelui lui Dumnezeu într-o manieră ușuratică, degradantă sau fără respect exprimă o atitudine de dispreț pentru relația pe care noi presupunem să o avem cu El. Aceasta poate varia dela neglijență indiferență la ostilitate și antagonism. Acoperă abuzarea numelui lui Dumnezeu în orice manieră.

The New Revised Standard Version traduce A Treia Poruncă: „Să faci uz greșit de Numele Domnului, Dumnezeului tău, pentru că Domnul nu va ierta pe nici unul care Îi folosește numele abuziv.” Însemnătatea cuvântului Ebraic saw, este tradus „uz greșit” și „abuzat” – în deșert” în alte traduceri – este înșelător, decepție, răutate, falsitate, vanitate, gol” (*Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, „Deceit”).

Având o relație cu Dumnezeu se cere ca să-L reprezentăm exact, cu sinceritate și respect.

Respectând pe Dumnezeu și Numele Lui

Hai să considerăm câteva feluri în care am putea fi asociați cu numele lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a creat în imaginea Sa, cu perspectiva să devenim copii Lui. Aceia care primesc Duhul lui Dumnezeu sunt membri ai Bisericii lui Dumnezeu. Legile lui Dumnezeu ne definesc standardele și valorile drepte, și speranța noastră stă în a fi parte din Împărăția lui Dumnezeu. Totul ce are importanță pentru noi este un dar dela Dumnezeu, „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa...” (Faptele Apostolilor 17:28).

Notează cât de puternic exprimă cartea Psalmilor respectul pentru Dumnezeu. „Binecuvântează, suflă, pe Domnul! Doamne, Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare!

Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!” (Psalmii 104:1). „Tot pământul să se teamă de Domnul! Toți locuitorii lumii să tremure înaintea Lui” (Psalmii 33:8).

Regele David a scris, „Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul meu, și voi binecuvânta Numele Tău în veci de veci. În fiecare zi te voi binecuvânta, și voi lăuda Numele Tău în veci de veci. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, și mărima Lui este nepătrunsă” (Psalmii 145:1-3).

Profanitate și jargon

Probabil că cel mai vizibil mod de a încălca Porunca a Treia este prin folosirea de profanități – folosirea numelui lui Dumnezeu în jargon și limbaj abuziv, vulgar și nerescuțit. Pângărirea numelui lui Dumnezeu – sau pe acela al Fiului Său, Isus Hristos – este aproape universală. Dela începutul istoriei, cea mai mare parte a omenirii nu a arătat niciodată lui Dumnezeu respectul pe care îl merită.

Profanitatea nu este singurul mod în care putem abuza Numele lui Dumnezeu. Oricine care folosește Numele lui Dumnezeu ușuratic – sau al lui Hristos – în vorbirea zilnică nu-L cunoaște pe Dumnezeu cum ar trebui. Și totuși, straniu, el ar putea să creadă, ba chiar ar insista că-L cunoaște.

Sub unele aspecte o asemenea persoană este asemănătoare cu Iov, care a explicat perspectiva lui despre Dumnezeu – ambele înainte și după ce Dumnezeu i-a arătat cum mândria îi motiva mare parte din gândirea lui. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine;” a mărturisit Iov ”dar acum ochiul meu Te-a văzut” (Iov 42:5). În sfârșit, Iov și-a dat seama că nu-L cunoscuse pe Dumnezeu atât de bine cât crezuse.

Mulți care au auzit multe despre Dumnezeu presupun, ușuratic, că-L cunosc – că au o relație acceptabilă cu El. Și totuși ei nu au învățat niciodată cum să-L respecte cu adevărat.

Ei Îl înjosec și Îl degradează folosind Numele Lui în mod superficial în conversația de zi de zi. Ei fără să-și dea seama anunță la toți cei care-i aud că respectul pentru Dumnezeu este fără importanță pentru ei, chiar dacă ei ar mai crede că El există.

Nu contează cât de indiferent cineva poate privi această lipsă de respect pentru Dumnezeu. Porunca a Treia arată foarte clar că Dumnezeu însuși nu o tratează cu ușurință --- „căci Dumnezeu nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.” (Exodul 20:7). Abuzarea numelui Lui în orice chip, spiritual ne pângărește în ochii lui Dumnezeu.

Cei mai mulți dintre noi au arătat uneori lipsă de respect pentru Dumnezeu. La fel cu Iov, și noi a trebuit – și poate că încă avem nevoie – să reevaluăm atitudinea noastră proprie către Creatorul nostru. Odată ce Iov a înțeles atitudinea lui ireverențioasă, el s-a văzut pe el însuși într-o lumină mai realistă. „De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă”) Iov;42:6). La fel, și noi avem nevoie să ne căim de orice atitudine care ar duce la lipsă de respect. Trebuie să ne păzim vorbirea și să tratăm Numele lui Dumnezeu cu respect.

Isus Hristos ne dezvăluie pe Dumnezeu.

Dumnezeu atâta a dorit ca noi să înțelegem cum este El – în special natura sau caracterul Lui – încât ne-a trimis pe Isus Hristos ca exemplu perfect de cum este El.

„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl,” a zis Isus (Ioan 14:9). „El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evreii 1:3). Dezvăluindu-ne nouă – prin exemplul Său propriu – cum este Tatăl ceresc și ce așteptări are dela noi, Isus Hristos ne-a deschis calea spre viața veșnică (Ioan 17:1-3).

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult, și I-a dat Numele, care este mai sus de orice nume; pentruca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din

ceruri, de pe pământ și de supt pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:9-11).

Observă cât de complet a reflectat Isus gloria lui Dumnezeu. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:19-20).

Importanța numelui lui Hristos

Numele lui Isus Hristos, semnificativ, înseamnă „Mântuitor.” Hristos înseamnă „cel miruit” – la fel cu cuvântul Ebraic *Messiah*. Ca fiu al lui Dumnezeu, Isus Hristos este amândouă Mântuitorul și Regele nostru. Numai prin El putem noi să primim salvarea. „În nimeni altul nu este salvarea: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4:12).

Numele lui Isus Hristos este hotărâtor pentru salvarea noastră, dar numai spunându-I numele în mod repetat fără să-I înțelegem semnificația și fără să-I permitem să ne influențeze viețile este fără însemnătate. Pavel i-a explicat lui Timotei, „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui;” și „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!” (2 Timotei 2:19).

Cei care se căiesc de păcatele lor și sunt botezați în numele lui Hristos primesc pe Duhul Sfânt și devin Creștini, ei devin „ca Hristos” (Faptele Apostolilor 2:38). „Și,” Pavel le spune „orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți în Numele Domnului Isus, și mulțamiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3:17).

Cu alte cuvinte, orice fac ei să fie făcut în conformitate cu aprobarea, autoritatea și autorizația lui Isus Hristos – *În Numele Lui*. Dar, folosind Numele Lui în orice manieră care ar aduce Numelui acela reproș, lipsă de respect sau rușine este un păcat și violează Porunca a Treia.

Onorând pe Dumnezeu prin exemplul nostru

Pentru că toți cei ce urmează pe Isus Hristos sunt cunoscuți după numele Lui și îndeplinesc serviciul lor în numele lui Dumnezeu, întotdeauna *comportarea* lor fie că-L onorează fie că-L dezonorează. Cuvântul lui Dumnezeu îi descrie pe cei care se supun Poruncilor Lui ca „sarea pământului” și ca „lumina lumii” (Matei 5:13-14, 18). Ei Îl reprezintă pe El și poziția Lui în fața întregii omeniri. Ei poartă numele Lui „un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14). Ei ar trebui să aducă onoare numelui Lui prin exemplul lor.

Moise a explicat acest punct poporului vechiului Israel: „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, cari vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm” (Deuteronom 4:5-7). Moise a vrut ca comportarea lor să-L onoreze pe Dumnezeu astfel că *toate națiile* ar fi căpătat respect pentru El.

Exemple care Îl dezonorează pe Dumnezeu

Vechiul Israel, însă, a fost un falit în onorarea lui Dumnezeu. În sfârșit, Israeliții au adus atâta rușine asupra numelui lui Dumnezeu că El a permis dușmanilor lor să-i scoată din țara lor ca prizonieri și captivi.

Dar El a promis ca mai târziu să le aducă înapoi descendenții și să-i restaureze ca o națiune cu scopul de a reclama onoarea Numelui Său. El a zis, „Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt, pe care-L pângărea casa lui Israel printre neamurile la care se dusesse. De aceea spune casei lui Israel:” Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la care ați mers. De aceea voi sfinți Numele Meu cel Mare care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ți pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi supt ochii lor” (Ezekiel 36:21-23).

Cum se va întâmpla aceasta? Dumnezeu, încă odată, va da descendenților lui Iacob răspunderea de a aduce onoare Numelui Său. „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalem cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul” (Iacov 2:2-4). Atunci locuitorii pământului vor înțelege realitatea Dumnezeului adevărat și îi vor onora numele Său.

Hulirea lui Dumnezeu prin comportarea noastră

Apostolul Pavel a explicat că oamenii care în mod ipocrit se chiamă cu numele lui Dumnezeu și se descriu ca poporul Său -- în timp ce refuză să I se supună --de fapt Îi insultă numele Lui. Vorbind cu unii din conaționali săi, el a zis, „tu care înveți pe alții, pe tine însuți nu te înveți? Tu, care propovăduiești: „Să nu furi,” furi? Tu care zici: „Să nu preacurvești,” preacurvești? Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele? Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? Căci din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri,” după cum este scris...” (Romani 2:21-24).

Pavel explică cum chiar și unii care se consideră ei înșiși ca Creștini pot dezonoara numele lui Dumnezeu prin comportarea lor. „Toți cei ce sunt supt jugul robiei, să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău”

(1 Timotei 6:1).

Comportarea noastră trebuie să fie fără reproș. Pavel explică cum că Creștinii sunt „trimeși împuterniciți (ambasadori) ai lui Hristos” (2 Corinteni 5:20). Reprezentanții Lui personali, desemnați. Comportare nepoliticoasă și fără respect a acelor care se reprezintă ca servitori ai lui Dumnezeu Îl dezonoarează în ochii altora. Îi face de rușine numele lui Dumnezeu, pe care ei pretind că-l poartă.

Isus a condamnat duplicitatea religioasă

Isus Hristos i-a atacat pe cei care ar fi practicat duplicitatea religioasă. „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruiate, cari, pe dinafară se arată frumoase, iar de dinăuntru sunt pline de oasele morților și de ori ce fel de necurătenie.

Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți pline de fățarnicie și fărădelege” (Matei 23:27-28):

Oamenii sunt de obicei foarte grăbiți să-I aducă laude lui Dumnezeu – atâta timp cât ei pot urma *punctul lor* de vedere și mod de viață. Dar nemulțumirea lui Dumnezeu de-a lungul istoriei a fost că cei mai mulți oameni nu au în inimă să-L onoreze pe El.

Isus a zis, „Fățarnicilor! Bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățători niște porunci omenești” (Matei 15:7-9). El a zis de asemenea, „Dece-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46).

Cum ar trebui să-L onorăm pe Dumnezeu

Dumnezeu dorește mai mult decât vorbe goale. El vrea o relație cu noi care pornește de la inimă. Isus ne-a spus, „Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura” (Luca 6:45). Până la urmă, nu este suficient numai ca să eviți folosirea abuzivă a numelui lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea ca noi să-L iubim și să-L respectăm. Onorându-L pe El începe cu gândurile noastre. Noi trebuie să știm cine și ce este El. Noi trebuie să știm ce cere de la noi și de ce. Noi trebuie să-I admirăm înțelepciunea, dragostea, cinstea și dreptatea. Noi trebuie să fim în admirație față de puterea Lui și să recunoaștem că existența noastră depinde de bunătatea Lui.

Atunci, noi ar trebui să vorbim cu El în rugăciune – în fiecare zi. Noi ar trebui să urmăm îndemnul din Psalmi și să-I dăm mulțumiri și laude, exprimându-ne deschis aprecierea pentru tot ceea ce ne-a dat. Noi ar trebui să recunoaștem măreția Lui. Noi ar trebui să-I cerem să creeze în noi modul Lui de gândire și caracter. Noi ar trebui să-I cerem puterea Duhului Lui ca să ne împuternicească să-L urmăm și să-L servim din toată inima.

Noi Îl onorăm pe Dumnezeu cel mai mult iubindu-L atâta încât dorim ca, mai mult decât orice, să fim ca El și să-L reprezentăm cu exactitate oricui ne vede sau ne cunoaște. Dacă aceasta este în mintea noastră, chiar și gândul de a-I denatura sau de a-I dezonoara numele Lui ne-ar repugna. Decizia noastră cea mai puternică va fi ca niciodată să nu folosim numele lui Dumnezeu în deșert.

Porunca a Patra:

Cheia unei Relații cu Creatorul Nostru

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă (Sabat), ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă (Sabat) închinată Domnului, Dumnezeuului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă (Sabat) și a sfințit-o” (Exodul 20:8-11).

Dece a pune deoparte o zi pe săptămână este atât de important pentru Dumnezeu încât a inclus-o în cele Zece Porunci ale Sale?

A Patra Poruncă, să-ți amintești de Sabat, conține secțiunea celor Zece Porunci care în mod specific ajută să definească relația potrivită cu Dumnezeu – cum urmează să iubim, să I ne închinăm și să ne referim la El. Explică de ce și când avem nevoie să dedicăm un timp special ca să ne apropiem mai mult de Creatorul nostru.

Sabatul, a șaptea zi a săptămânii, a fost desemnată de Dumnezeu ca un timp de odihnă și întinerire spirituală. În calendarul nostru, Sabatul începe la apusul soarelui de Vineri seara și se termină la apusul soarelui Sâmbătă seara.

Bine-nțeles că cineva va întreba imediat: Dece ziua a șaptea? Cum poate relația noastră cu Dumnezeu să beneficieze mai mult din observarea acestei zile decât a oricărei alte zile? La urma urmei, Vineri seara și Sâmbăta sunt zile pline cu tot felul de sporturi, afaceri și alte activități seculare. Dece am fi noi diferiți? Nu este aceasta o poruncă simbolică – una care nu a fost intenționată nici odată să fie luată literal – și nu a ignorat Isus Hristos această poruncă, eliberându-ne de sub povara observării ei?

Aceste întrebări reprezintă unele dintre credințele cele mai răspândite și de lungă durată despre a Patra Poruncă. Dar porunca lui Dumnezeu este simplă și ușor de înțeles. Dece este atunci această Poruncă ignorată atât de des, atacată și interpretată de atât de mulți? Este posibil să fie din cauza că provocările contra Poruncii de Sabat sunt păreri generate de dumnezeul acestei lumi păcătoase? În definitiv, această ființă vrea ca noi să acceptăm aceste păreri pentru că ea urăște Legea lui Dumnezeu. Ea face tot ce poate ca să ne influențeze să ignorăm, s-o evităm sau să ne raționalizăm calea în jurul ei.

Puțini înțeleg extinderea îndochinării societății de către Satană. Ca adevărat „dumnezeu al veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4), el a înșelat cea mai mare parte a omenirii (Apocalipsa 12:9). Întreaga lume cade pradă influenței lui (1 Ioan 5:19). Obiectivul lui a fost întotdeauna să distrugă relația dintre Dumnezeu adevărat și omenire. Nu vrea nimic mai

mult decât să împiedice oamenii de a-și dezvolta o relație iubitoare și personală cu Creatorul lor – care este scopul Porunci a Patra. El vrea să ne împiedice de a ajunge la destinul nostru de necrezut în familia lui Dumnezeu!

Isus și apostolii au observat Sabatul

Ce ne învață despre Sabat exemplul personal al lui Hristos? „A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească” (Luca 4:19). Isus a folosit Sabatul pentru scopul lui intenționat: să-i ajute pe oameni să dezvolte o relație personală cu Creatorul lor.

După moartea Sa, vedem că apostolii lui Hristos l-au urmat exemplul Lui în observarea Sabatului. „Pavel *după obiceiul său*, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi” (Faptele Apostolilor 17:2). „Pavel vorbea în sinagogă, în fiecare zi de Sabat, și îndupleca pe Iudei și pe greci” (Faptele Apostolilor 18:4).

Astăzi, însă, cei mai mulți oameni care pretind că-L urmează pe Hristos, nu urmează exemplul dat de Isus și de apostolii Lui. Cei mai mulți nu-și dau seama că respingerea en gros a Sabatului ca ziua de rugăciune a Creștinismului nu a început decât aproape 300 de ani după prezența lui Hristos pe pământ.

Substituirea oficială a Sabatului cu Duminica a fost orchestrată de Împăratul roman Constantin, care a făcut Creștinismul religia oficială a statului, ca să-și asigure avantaje politice asupra unui rival învins, pentru oficiul de Împărat. Rivalul său susținea o politică de persecuție și ucidere a Creștinilor. Constantin a înțeles repede avantajele politice de a accepta și sprijini pe Creștini, dar acea acceptare a venit cu un preț: controlul statului asupra tuturor problemelor religioase.

Nicăieri în Biblie, nici Tatăl, nici Isus Hristos, nu acordă permisiunea de a schimba timpul Sabatului de la a șaptea zi la Duminică, prima zi a săptămânii. Nici o ființă umană, instituție sau stat nu are dreptul ca vre-odată să schimbe ceea ce Dumnezeu a declarat sfânt.

Sabatul și o relație cu Dumnezeu

Sabatul este esențial pentru relația noastră cu Dumnezeu pentru că modelează *modul în care Îl percepem și Îl adorăm*. Noi ar trebui să ne amintim de Sabat închinându-ne lui Dumnezeu formal în ziua aceea. Altfel anulăm acea înțelegere specială pe care Dumnezeu vrea să o dezvolte în noi prin închinarea la El în acea zi.

Prin încetarea din lucrului și a activităților noastre normale în fiecare săptămână ne este reamintită o lecție importantă. După șase zile de modelare al acestui minunat pământ cu tot ce este în el, Creatorul nostru a încetat să modeleze partea materială a creației Sale și S-a odihnit în a șaptea zi (Genesa 2:1-3).

Sabatul este un timp special în care să ne concentrăm a ne dezvolta relația noastră spirituală cu Dumnezeu. Deși este o zi de odihnă de la obiceiurile noastre normale și noi avem nevoie chiar și de reîntinerire fizică, nu este o zi în care să nu facem absolut nimic, după cum asumă unii. Dimpotrivă, Sabatul este o zi specială în care noi schimbăm dramatic focarul activității noastre. Dumnezeu a intenționat-o să fie o perioadă de desfătare în timpul căreia noi ne preocupăm să ne apropiem de El cât mai mult.

Dumnezeu a zis, prin pana lui Isaia: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să-L sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 58:13-14).

Într-adevăr, ca să „ne putem desfăta în Domnul” este motivul pentru care noi ar trebui să încetăm, pentru cele 24 de ore ale Sabatului, lucrul și activitățile care normal ne consumă timpul în celelalte șase zile ale săptămânii.

Relațiile iau timp. Fiecare asociație reușită cere timp. Nici o relație apropiată nu poate avea succes fără el (timp) – nici curtatul, nici căsătoria, nici prietenia. Relația noastră cu Dumnezeu nu face excepție nici ea.

Dumnezeu, însă, dorește ca noi să acordăm un timp special ca să-L slăvim pe El. Aceasta este ceea ce numai Sabatul – a șaptea zi a săptămânii – poate furniza.

Cuvântul ebraic pentru Sabat, *shabbath*, înseamnă „a înceta, a pauza sau a face o pauză.” În ziua de Sabat noi trebuie să ne luăm liber de la activitățile noastre obișnuite și să ne devotăm timpul și atenția noastră Creatorului nostru. DECE? Pentru că „în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă (Sabat) și a sfințit-o” (Exodul 20:11). Sabatul, într-un mod cu totul deosebit de oricare altă Poruncă ne reamintește cât este de real Dumnezeu ca Creator al nostru.

O lume fără cunoștință despre Dumnezeu cel adevărat

Uită-te la lumea din jurul nostru. Teoria evoluționistă, că universul și tot ce este în el s-a dezvoltat din nimic, domină mintea chiar și a celor cu educația cea mai înaltă. Cei mai mulți savanți disprețuiesc ideea că creația cere un Creator înțelept, intenționat, atotputernic. Chiar și mulți dintre savanții creștini-practicanți acceptă acest punct de vedere. Observarea Sabatului zilei a șaptea, însă, îi ține pe cei care cu credință urmează cele Zece Porunci, în continuă reamintire că credința lor este bazată pe existența unui Creator foarte real.

Noi citim: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri cari nu se văd” (Evrei 11:3). Că credința nu este nimic mai puțin decât încrederea nezdruncinată că Biblia a fost inspirată de Duhul lui Dumnezeu și dezvăluie exact cum au apărut în existență universul, și omenirea (Pentru mai multă informație vă rugăm să cereți broșura noastră intitulată *Este oare Biblia adevărată?*)

Dumnezeu dezvăluie puține amănunte despre cum a creat El universul – numai că El l-a creat. Observând Sabatul ne reamintește acel fapt în fiecare săptămână. Dumnezeu nu vrea ca noi să pierdem această înțelegere. El știe că toți cei care neglijează această cunoștință pierd din vedere cine și ce este El. Atât este de important acest fapt.

De asemenea, aceasta este motivul pentru care observarea săptămânală a Sabatului este atât de importantă pentru relația noastră cu Făcătorul nostru. Ne reamintește în mod constant că noi slăvim pe Creatorul universului.

O creație continuă

Sabatul nu este numai o simplă reamintire a unei creații din trecut. Dumnezeu a terminat partea fizică a creației Sale în șase zile. Însă, partea spirituală încă continuă. Sabatul este ziua primară în care acea creație spirituală – creația unei persoane noi în Hristos – ia loc. După cum ne spune Apostolul Pavel: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Noua creație spirituală este internă – în inima și caracterul fiecărei persoane. Începe când „cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strica după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă

adevărul” (Efeseni 4:22-24). Acest „om nou se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui care l-a făcut” (Coloseni 3:10).

Caracterul spiritual nu poate veni singur numai prin voința noastră. „Omul vechi” va succomba inevitabil la slăbiciunile și influențele naturii omenești. Pavel a însumat această luptă: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică firea mea pământească, pentrucă, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac” (Romani 7:18-19).

Dumnezeu însuși creează în noi caracter drept și sfânt. El ne remodelează gândirea și ne dă voința și puterea să rezistăm naturii noastre. Pavel confirmă aceasta, spunându-ne că „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

Ziua de reînnoire

Îți dai seama cât de important este aceasta? Dacă noi suntem în Hristos, Tatăl nostru cere să creeze în noi propriul Său caracter, *natura Sa divină* (2 Petre 1:4). Timpul săptămânal pe care El l-a pus deoparte în perpetuitate ca să ne reamintească că El este Creatorul este aceeași perioadă săptămânală în timpul căreia El ne învață în timp ce ne formează într-o creație nouă.

Cuvântul lui Dumnezeu ne numește „prunci născuți de curând” și zice că ar trebui „să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentruca prin el să creșteți spre mântuire” (1 Petre 2:2). Sabatul este timpul pe care Dumnezeu l-a pus deoparte pentru ca noi să ne apropiem de El, prin studiul Cuvântului Său, rugăciuni personale și instrucțiuni în grup. El l-a sfințit – l-a pus deoparte – ca timp sfânt (Genesa 2:1-3). Noi ar trebui să-l folosim desfătându-ne în El prin căutarea diligentă a participării Lui în dezvoltarea noastră spirituală (Isaia 58:14).

Sabatul este ziua în care discipolii lui Hristos ar trebui să se apropie mai mult unii de alții. „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune, Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că Ziua se apropie” (Evreii 10:24-25).

Sabatul este singura zi în care Dumnezeu a poruncit vreodată o adunare săptămânală. „Șase zile să lucrați; dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă. Să nu faceți nici o lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului, în toate locuințele voastre” (Leviticul 23:3).

Dovezile existente în Noul Testament arată că apostolii lui Hristos și convertiții lor au continuat să se adune în ziua a șaptea, Sabatul. Ei au observat ziua, însă, cu o accentuare reînnoită pe „noua” persoană Dumnezeu este în curs de a o crea. Relația zilei a șaptea în viețile lor a crescut în importanță pentru ei. Cartea „Evreii” confirmă că adepții lui Hristos și apostolii au ținut Sabatul, afirmând că „rămâne dar o odihnă ca ceea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evreii 4:9).

Da, Isus și Apostolii au urmat cu consecvență porunca lui Dumnezeu să țină Sabatul sfânt. Ei au ținut ziua a șaptea ca Sabat, la fel ca și confracții lor evrei de atunci. Pentru noi porunca lui Dumnezeu rămâne „Adu-ți aminte de ziua de Sabat (ziua de odihnă), ca s-o sfințești” (Exodul 20:8).

Noi avem nevoie cu disperare ca să ne facem timp să ne apropiem de Creatorul nostru. El ne spune de cât timp special avem nevoie să punem deoparte pentru relația noastră cu El și când să-l utilizăm. Noi trebuie să hotărâm dacă avem încredere în judecata Lui și voim să-L ascultăm și să ne supunem poruncii Lui de Sabat. (Pentru o explicație mai amănunțită a Sabatului, te rugăm să ceri broșura gratuită *Dela Apus la Apus este Sabatul de odihnă al lui Dumnezeu* sau o poți descărca de pe Interne la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Porunca a Cincea:

O Fundație pentru Succes

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să-ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău” (Exodul 20:12).

A Cincea Poruncă ne introduce la o serie de porunci care definesc relațiile cuvenite cu alți oameni. Șase porunci – de la a cincea la a zecea – servesc ca standarde de conduită în zone ale comportării omenești care generează cele mai profunde consecințe pentru indivizi, familii, grupuri și societate.

Abuzul și exploatarea noastră a unuia de către celălalt este îngrozitoare. Intensitatea și amploarea violenței din mijlocul nostru este fără scuză. Noi avem nevoie disperat să inversăm rezultatele oribile ale neputinței noastre de a ne înțelege unii cu alții. Noi avem nevoie să învățăm cum să lucrăm armonios împreună în fiecare aspect al vieții – să construim relații stabile, cu dragoste și trăinicie.

Stabilirea principiilor rudimentare prin care relații efective pot fi construite este scopul ultimelor șase porunci. Ele definesc cu o claritate absolută, zonele de comportare în care natura omenească creează cele mai mari obstacole pentru pace și cooperare. Ele ne dau direcția de care avem nevoie ca să înlăturăm aceste obstacole.

Aceasta a Cincea Poruncă dă tonul pentru ultimele șase. Se adresează importanței ca noi să învățăm să ne tratăm unii pe alții cu respect și onoare.

Învățând respectul față de alții

Învățând răspunderea pentru comportarea și caracterul nostru propriu este începutul unei relații bune. Caracterul nostru, care ne dirijează comportarea, începe să se formeze încă din timpul copilăriei noastre. În timpul anilor noștri formativi atitudinile noastre care guvernează dorințele noastre personale în raport cu dorințele și nevoile altora sunt formate și modelate. Acesta este focarul principal al Poruncii a Cincea: importanța să învățăm să-i respectăm pe alții în timp ce suntem încă copii.

Porunca a Cincea ne arată dela cine și în ce fel sunt bazele de respect și onoare învățate cel mai efectiv. Ne ghidează ca să știm cum să cedăm altora, cum să ne supunem corect autorității și cum să acceptăm influența mentorilor. De aceea Apostolul Pavel a scris: „Copii ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință, „ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ” (Efeseni 6:1-3).

Învățând să se supună acestei porunci îi ajută pe copii să stabilească un model de viață de respect al regulilor drepte, tradiții, principii și legi. Onorându-i pe alții ar trebui să fie un obicei normal, natural învățat din copilărie.

Aplicarea universală a acestui important principiu biblic este clară. Citim: „Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului” (1 Petru 2:17). Totul începe cu respectul și onoarea pe care o arătăm părinților noștri.

Rolul unui părinte

Dumnezeu pune răspunderea principală pentru învățarea copiilor principiile de bază ale vieții direct pe umerii părinților. Îndemânarea mamelor și a taților de a reuși în această răspundere depinde într-o foarte mare măsură de cât de mult ei, în schimb, se supun instrucțiunilor și învățămintelor lui Dumnezeu și arătându-I dragoste și respect. Amintește-ți, patru porunci care accentuează importanța relației personale cu Dumnezeu preced porunca de a-i cinsti pe părinții noștri. După toate, Dumnezeu este Părintele nostru ultim.

Notează cum Dumnezeu i-a provocat pe conducătorii spirituali ai Israelului antic: „Un fiu cinstește pe tatăl său, și o slugă pe stăpânul său. Dacă sunt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine? ... (Maleahi 1:6). Ca Creator al nostru, Dumnezeu ne este Tată tuturor.

Noi care suntem părinți ar trebui să ne gândim despre noi înșine ca copii – *copii lui Dumnezeu*. Este la fel de important pentru noi să cinstim și să ne supunem Tatălui nostru ceresc, pe cât este pentru copiii noștri să ne cinstească și să ni se supună nouă. Numai atunci este posibil pentru noi ca să înțelegem complet rolul nostru de conducători spirituali pentru copii noștri.

Când noi cinstim și ne supunem mai întâi lui Dumnezeu, noi dăm exemplul corect copiilor noștri. Atunci ei pot să-și dezvolte obiceiuri de respect și supunere prin observarea exemplului nostru și aplicând ceea ce au fost învățați. Copii asimilează cel mai bine credințe și obiceiuri dacă văd o continuitate puternică între exemplul și educația primită dela părinții și profesorii lor.

Veriga lipsă din educația copilului

Instrucțiunile lui Dumnezeu pentru părinți sunt clare: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea pe care ți-le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca, când te vei scula” (Deuteronom 6:5-7). Implicația este clară: Numai când noi avem principii corecte în inimile noastre, putem noi, ca părinți, să le instilăm cu succes copiilor noștri.

Prin toată Biblia, în mod special în Proverbe, găsim multe instrucțiuni și principii despre cum ar trebui să ne tratăm și să ne respectăm unii pe alții. Noi ar trebui să discutăm acestea în mod regulat în familiile noastre și să le aplicăm la situațiile din viața reală pe care copii noștri le întâlnesc în fiecare zi. Aceste discuții ar trebui să fie interactive – permițând copiilor ca să se simtă liberi să pună întrebări pe care noi, ca părinți, ar trebui să-i ajutăm să le rezolve, folosind principii biblice, pe cât de complet și precis posibil (Deuteronom 6:20-21).

Prin tratarea copiilor cu demnitate și respect, într-un proces interactiv, ei învață cum să-i trateze pe alții, și de ce atitudinea și comportarea lor ar trebui să reflecteze dragoste și grijă pentru aceștia. Părinții care îi ajută pe copiii lor în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu ca să verifice bazele pentru valorile familiei, îi învață cum să depindă de judecata lui Dumnezeu, în loc de a avea încredere în propriile lor emoții, capricii și dorințe.

Copiii, în special adolescenții, sunt în căutarea propriului lor loc în societate. Ei au nevoie de ghidare, instrucțiuni, dragoste și încurajare. Părinții nu ar trebui să-i ridiculizeze. Pavel i-a prevenit pe părinți, în special pe tați, să nu „întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului. Părinții au nevoie să combine cu grijă o insistență fermă ca copiii lor să urmeze regulile de respect cu o mare răbdare și blândețe. Această combinație iubitoare este lanțul care lipsește în educația copilului.

Ajutând copiii să-și stabilească identitatea

Copiii au nevoie de încurajare continuă și recunoașterea frecventă a succeselor și a realizărilor lor. Mai presus de orice, au nevoie de multă dragoste și apreciere ca să-i ajute să-și dezvolte o identitate personală puternică, care să reflecte o perspectivă către viață pozitivă și de speranță.

Amintește-ți că copiii nu răspund toți la fel la diferite feluri de aprecieri. Unii pot dezvolta mai bine o perspectivă pozitivă când aprecierea este focalizată pe *ei* – pe resursele și sferile lor de competență – în loc de o realizare individuală. Aprecieri focalizate abundant numai pe realizările lor, cum ar fi notele de la școală, pot crea un sentiment nesănătos de insecuritate. Unii ar putea percepe că ei sunt acceptați numai dacă ei produc realizări excepționale. Că sunt iubiți numai când eforturile lor sunt perfecte. Această apreciere poate avea efectul opus celui intenționat.

Ca părinți, noi ne bucurăm cu copiii noștri de realizările lor. Noi ar trebui să împărtășim succesele lor. Dar noi trebuie să fim atenți să îndreptăm aprecierile specific către ei ca indivizi. Ar trebui să le spunem când suntem mulțumiți de ei. Aceasta le întărește încrederea că este posibil pentru ei să ne mulțumească pe noi și pe Dumnezeu. Ei se percep ca fiind acceptabili și apreciați. Le dă speranță în viitorul lor și asigurarea în identitatea lor proprie. Atunci este mult mai probabil să aibă încredere în noi ca părinți și să ne întoarcă aprecierea și respectul care să satisfacă Porunca a Cincea. Este începutul unei relații corecte și pozitive cu restul omenirii și până la urmă cu Dumnezeu.

Respectând pe părinții noștri ca adulți

Cinstirea părinților noștri nu încetează când devenim adulți. Este o obligație de o viață întreagă. Pe măsură ce îmbătrânesc, aceasta poate să includă a avea grijă de ei fizic și, după cum este cazul, suportându-i financiar.

Isus a criticat pe cei din timpul Său care au neglijat să facă aranjamentele necesare pentru îngrijirea părinților lor bătrâni. „El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră. Căci Moise a zis: „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta;” și „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea.” Voi dimpotrivă, ziceți: „Dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș putea ajuta, este „Corban” adică dat lui Dumnezeu, face bine; și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama sa. Și așa ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră...”(Marcu 7:9-13).

Onorându-i pe Bunici

Noi și copiii noștri trebuie să fim siguri că nu neglijăm să-i onorăm pe bunici. Ei au contribuit într-o mare măsură la viețile noastre, și cei mai mulți bunici îi iubesc pe nepoții lor.

Noi trebuie să găsim ocazii ca să petrecem timp, să-i ascultăm și să le punem întrebări bunicii noștri. Conversațiile cu ei sunt comori pentru că ne ajută să înțelegem și

să apreciem mai bine rădăcinile noastre. Bunicilor le place ca nepoții lor să le arate interes. Copiii care respectă și iubesc pe bunicii lor își largesc înțelegerea lor despre oameni și viață.

Culegând beneficiile

Când Moise a revăzut Cele Zece Porunci cu poporul Israelului, el a adăugat o altă binecuvântare, adăugată la viața lungă, pentru observarea Poruncii a Cincea: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, cum ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, ca să ai zile multe și să fii fericit în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău” (Deuteronom 7:16).

Noi, copiii, suntem beneficiarii când îi onorăm pe părinții noștri. Aceasta este Porunca cu minunata promisiune că viața va fi mai bună pentru noi, simplu, dacă noi o observăm.

Famiiliile sunt cărămizile societății. Familii puternice clădesc societăți și națiuni puternice. Când familiile sunt fragmentate și cu defecte, rezultatele sunt tragice și reflectate în titlurile ziarelor în fiecare zi. Orice individ sau grup – incluzând națiuni întregi – care înțelege importanța familiilor puternice, culege recompensa unei relații îmbunătățite și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Cum ar trebui să-i tratăm pe părinții care sunt greu de onorat?

Trist, dar nu toți părinții sau bunici sunt oameni onorabili. Respectându-i după cum se cuvine pe acei care sunt mai puțin decât onorabili nu este ușor. Spre exemplu, victimele abuzurilor verbale, fizice sau sexuale persistente au dificultate ca să respecte pe părintele vinovat. Dumnezeu nu pretinde, în Porunca a Cincea, ca copii unor asemenea părinți să continue să se supună pe ei sau pe copiii lor la maltratare.

Totuși, noi trebuie să-i respectăm pe înaintașii noștri. Dar cum putem noi să-i onorăm pe părinții și bunicii a căror comportare nu este demnă de admirație? Cum le putem aplica lor această poruncă?

Mai întâi trebuie să ne ocupăm de propriile noastre atitudini. Isus ne spune să iubim și să ne rugăm pentru dușmanii noștri (Matei 5:44-45). Aceasta se referă la părinții care ne-au maltratat sau al căror exemplu noi nu-l putem respecta. Noi nu trebuie să nutrim nici ură nici răutate față de ei. Noi putem să dezaprobăm cu vigoare modul lor de viață. Noi putem disprețui comportarea lor păcătoasă. Dar nu trebuie să-i disprețuim pe ei ca persoane. Acolo este locul unde Dumnezeu a trasat pragul, și noi suntem binecuvântați dacă stăm de partea corectă.

După aceea, când avem ocazia de a conversa cu sau despre părinții sau bunicii noștri, ar trebui să ne abținem de la remarci derogatorii și trebuie să-i tratăm cu curtoazie și respect. Noi ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să-i ajute să înțeleagă greșeala căilor lor, așa ca ei să poată fi re-împăcați cu El și prin El cu noi.

În sfârșit, noi ar trebui să ne conducem viețile noastre într-o manieră care îi onorează, prin exemplul pe care îl dăm ca fiii și fiicele lor. Comportarea noastră corespunzătoare s-ar putea să le aducă onoarea pe care ei nu au obținut-o niciodată.

A Șasea Poruncă:

Viața este un dar prețios

„Să nu ucizi” (Exodul 20:13)

Ce face ca viața omenească să fie atât de prețioasă? Consider-o din punctul de vedere al lui Dumnezeu. El ne-a făcut în imaginea Sa proprie, cu scopul de a crea în noi propriul Său caracter. Pentru acel motiv El „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”(2 Petre 3:9 compară cu 1 Timotei 2:4). Cum a explicat Isus, „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17).

În lumea noastră, însă, viața umană este adesea tratată cu indiferență. Noi rezolvăm diferențele prin război, omorând sute de mii de oameni în proces. Criminalii fură nu numai posesiunile dar și viața victimelor. Atât de mulți oameni văd graviditatea nedorită ca o simplă inconveniență sau o consecință neașteptată a activității lor sexuale că milioane de copii ne născuți sunt avortați în fiecare an.

Ce contrast trist cu Creatorul nostru, care ne promite cel mai prețios dar posibil – oportunitatea de a împărți viața eternă cu El.

Asasinatul zilei este în mod obișnuit primul subiect prezentat la programul de știri de televiziune, în special în orașele mari. Multe din aceste omoruri sunt comise de membri de familie sau asociați sau prieteni apropiați din trecut.

Omoruri la întâmplare din violență de bandă și stradă adaugă la climatul de frică din multe comunități. Omucideri legate de alte crime și droguri sunt toate prea comune. Nenumărate mii în jurul lumii cad victime la omoruri în masă în numele politicii și ai ideologiei. Asasinatul atinge viața aproape a fiecăruia pe pământ.

În societățile presupus avansate, televiziunea și filmele copleșesc cetățenii cu asasinate și masacre. Violența este așa de inextricabil țesută în structura societății încât noi o idealizăm în literatura și distracțiile noastre.

Este ironic că, în ciuda fascinației noastre cu omuciderea, noi urmăm exemplul celor mai multe societăți din istorie, în aprobarea de legi stricte împotriva lui. Puțini oameni, într-adevăr, au avut nevoie vreodată să fie convinși că omuciderea în mijlocul comunității lor a fost rea.

Totuși, alte provocări privitor la valoarea și sanctitatea vieții umane au tendința să genereze controverse, în particular execuția criminalilor de către stat. Este pedeapsa capitală aceeași cu omuciderea?

Și ce ne zice Dumnezeu despre război? Dece a permis Dumnezeu vechiului Israel să ia viețile umane în luptele cu alte națiuni? A fost aceea o violare a Porunci a Șasea?

Problema reală

În centrul acestor întrebări este această problemă: Cine posedă autoritatea să ia viața umană? Cine are dreptul să facă acea decizie?

Accentul în Porunca a Șasea este pe cuvântul *tu*. Tu să nu ucizi. Tu să nu omori deliberat – premeditat sau în mânia de moment.

Noi trebuie să ne controlăm temperamentul. Luarea vieții unei alte persoane nu este dreptul nostru de a decide. Acea judecată este rezervată numai lui Dumnezeu. Acea este direcția acestei Porunci. Dumnezeu nu ne permite nouă să alegem ca intenționat, deliberat să luăm viața altei persoane. Porunca a Șasea ne reamintește că Dumnezeu este dătătorul de viață, numai El singur are autoritatea s-o ia, sau să acorde permisiunea oamenilor s-o ia.

Porunca a Șasea nu se referă specific la omor ne premeditat – morți cauzate accidental prin ne atenție sau alte acțiuni ne intenționate. Asemenea omoruri, deși întâmplări serioase, nu sunt considerate – de legile lui Dumnezeu sau ale omului – să cadă în aceeași categorie cu omorul premeditat.

Dreptatea opusă îndurării

Dorința lui Dumnezeu pentru noi este ca să fim milostivi. El este în mod special de milostiv cu oricine se pocăiește. „Spune-le: Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezekiel 33:11). Astfel gândește Dumnezeu. Acesta este modul în care El vrea să ne gândim și noi.

Când acuzatorii au adus la Isus o femeie prinsă în actul de adulter, care a fost reacția Lui? Acuzatorii ei bucuroși ar fi omorât-o cu pietre dacă Isus ar fi fost de acord cu acea pedeapsă. Așa era pedeapsa permisă de lege pentru acea ofensă. Dar, deși El nu a aprobat păcatul ei sub nici o formă, nici nu a condamnat-o pe ea la moarte. În loc, El i-a poruncit „Du-te, și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11). El a arătat milă, dându-i ocazia să reconsidere cum a trăit și să-și schimbe obiceiurile, ca să evite Judecata ce are să vină.

În final noi trebuie să dăm socoteală de noi înșine în fața lui Dumnezeu. Iacov ne-a prevenit, „Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni cari au să fie judecați de o lege a slobozeniei” (Iacov 2:12). Dumnezeu în cele din urmă va administra dreptatea tuturor aceluia care refuză să se pocăiască.

Mila lui Dumnezeu – iertarea Lui – rămân disponibile păcătoșilor, inclusiv ucigașilor. Dumnezeu vrea să extindă iertarea și asupra noastră. Dar El de asemenea vrea ca noi să *ne pocăim* – din toată inima să abandonăm violarea poruncilor Lui și să ne întoarcem la El în durere și umili. Atunci urmează să ne cerem iertare și să ne supunem ritualului de botez. Botezul servește ca un act de confirmare că noi considerăm vechiul eu ca fiind mort – îngropat în mormânt cu Hristos (Actele Apostolilor 2:38; Romani 6:4).

Chemarea și convertirea Apostolului Pavel este o ilustrație minunată a milei și iertării lui Dumnezeu. Pavel personal a votat pentru execuția Creștinilor înainte de convertirea lui (Actele Apostolilor 26:10). Și totuși Dumnezeu l-a iertat, făcându-l din acel moment înainte un exemplu al mării Lui îndurări.

Pavel ne spune despre el însuși: „măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neștiință, în necredință! Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus.. O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre cari cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi , toată

îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața vecinică” (1 Timotei 1:13-16).

Cum rămâne cu pedeapsa capitală?

Pentru anumite crime, Legea lui Dumnezeu permite autorităților de guvern constituit să impună pedeapsa capitală. Când statul respectă principiile lui Dumnezeu, această acțiune nu violează Porunca a Șasea.

Dându-ne legile Sale, Dumnezeu a dezvăluit judecata Sa în legătură cu acest subiect.

El a dezvăluit, anticipat, ce crime merită sentința cu moartea, și a stabilit parametri stricți pentru asemenea decizii. Spre exemplu, vinovăția unui delincvent trebuie coroborată incontestabil cu evidență solidă sau cu martori înainte de a putea fi condamnat.

Apostolul Pavel reafirmă autoritatea statului de a impune pedeapsa capitală. „Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău” (Roman 13:3-4).

Responsabilitatea Creștină

În loc să anuleze legea, Isus Hristos a arătat intenția și aplicația ei spirituală. El a extins cerințele legii, făcându-le semnificativ mult mai stricte.

Porunca împotriva omorului este un exemplu. Isus a zis: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ”Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea supt pedeapsa judecării. Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecării: și oricine va zice fratelui său:

„Prostule!” va cădea supt pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule,” va cădea supt pedeapsa focului gheenei” (Matei 5:21-22).

Hristos a amplificat înțelesul de „omor” ca să includă dușmănia înverșunată, disprețul sau dușmănia plină de ură împotriva altora. Chiar numai nutrind atitudini malițioase față de alții se violează intenția Poruncii a Șasea. Dece? Pentru că aceasta este ostilitate emoțională și mintală, dorința de a vedea suferind o altă ființă umană.

Folosind cuvinte și vorbirea ca să ofensăm alți oameni este la fel de rău. Cu limbile noastre și cu penițele îi atacăm verbal. Le atacăm simțămintele. Le anulăm respectabilitatea. Le dăunăm reputația. Uneori putem fi consumați de intenții distructive. Motivele noastre pot fi diametral opuse dragostei. Spiritul omuciderii poate trăi în inimile noastre, și Isus ne zice că consecințele pentru asemenea gânduri și acțiuni pot fi moartea noastră proprie în lacul de foc.

Totuși, noi nu trebuie să ne răzbunăm pe cei care ne detestă sau ne atacă verbal. Pavel ne spune: „Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace, cu toți oamenii. Prea iubitorilor, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti,” zice Domnul” (Romani 12:17-19). Chiar și în timp de război, un Creștin este de așteptat să trăiască conform cu standarduri mai înalte decât lumea din jurul lui.

Biruind răul cu binele

Pavel ne instruește asupra abordării corecte a gândurilor de răzbunare: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Romani 12:21). Aceasta ar trebui să fie apropierea fiecărui credincios în Isus Hristos. Calea dragostei satisface intenția legii lui Dumnezeu.

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu” (Matei 5:9). Cum putem pune principiul acesta în practică? „Ați auzit ce s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc ca să fiți fii ai Tatălui nostru care este în ceruri;...(Matei 5:43-45).

Dumnezeu vrea ca noi să mergem cu mult mai departe decât evitarea omorului. El ne cere ca noi să nu vătămăm din răutate o altă ființă omenească cu vorba sau fapta. El dorește să-i tratăm cu respect pe cât posibil chiar și pe cei care decid să ne urască, și să facem tot ce este în puterea noastră ca să trăim în pace și armonie cu ei. El vrea ca noi să fim constructori și nu distrugători de relații bune. Pentru a realiza aceasta noi trebuie să respectăm acest dar minunat, această posesie prețioasă – viața omenească.

Porunca a Șaptea:

Protejează relația căsătoriei

„Să nu preacurvești” (Exodul 20:14)

Bărbatul și femeia au fost destinați să fie împreună, să aibă nevoie unul de altul. Căsătoria, uniunea naturală între bărbat și femeie, este divin ordonată, stabilită la creație de Dumnezeu. Legile Lui – în special Porunca a Șaptea – autorizează relația de căsătorie – și o stabilește ca fundația familiei, care la rândul ei stă ca fundație și cel mai important bloc de clădit al societății.

Dumnezeu le-a spus primilor părinți că „va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și vor face un singur trup” (Genesa 2:24). Învățătura lui Dumnezeu a stabilit clar ceea ce toate generațiile următoare erau presupuse să învețe privitor la căsătorie și sex.

Pe măsură ce copiii cresc destul de mari ca să asume răspunderea unei familii și ajung să iubească și să respecte pe cineva de sex opus, este natural și potrivit pentru ei să se căsătorească – să fie uniți împreună – să creeze familia lor proprie separat de părinții lor. Numai atunci ar trebui ei „să devină un singur trup” prin unirea fizică într-o relație sexuală. Isus a clarificat că Dumnezeu, dela început, a intenționat căsătoria să fie o relație monogamă și permanentă (Matei 19:3-6).

Binecuvântări cu riscuri

Dumnezeu a intenționat căsătoria și sexul – în această ordine – să existe ca binecuvântări extraordinare pentru omenire. Potențialul lor pentru bine este nelimitat. Dar aceeași dorință care îi aduce pe bărbat și pe femeie împreună, relația de dragoste, naturală – o binecuvântare divină – poate crea riscuri.

Numai dacă dorința naturală care ne atrage către membrii de sex opus este îndreptată exclusiv spre o relație iubitoare de căsătorie, tentația de a ne angaja în imoralitate sexuală poate să covârșească controlul nostru de sine. Această slăbiciune este focarul Poruncii a Șaptea: „Să nu preacurvești” (Exodul 20:14).

Preacurvia, adulterul, este violarea contractului de căsătorie prin participarea intenționată în activitate sexuală cu altcineva decât soțul său. Deoarece legea lui Dumnezeu aprobă relațiile sexuale numai în cadrul unei căsătorii legitime, porunca de a nu comite

preacurvie acoperă, în principiu, toate varietățile de imoralitate sexuală. Acesta este mesajul acestei porunci.

În mare parte a lumii imoralitatea sexuală numai este privită ca un rău social de prea mare importanță. Dumnezeu, însă, condamnă categoric toate formele de imoralitate sexuală (Apocalipsa 21:8).

Nevoia noastră pentru direcție sexuală

Dumnezeu ne-a dat Porunca a Șaptea ca să îndrume și să explice rolurile sexuale care aduc fericire și stabilitate de durată. Nimic nu este cu disperare mai necesar în această epocă.

Dumnezeu a creat sexualitatea. A fost ideea Lui. Împotriva unor opinii de lungă durată, El vrea ca noi să ne bucurăm din abundență de relații sexuale fericite și stabile în cadrul căsătoriei. În acest context, sexualitatea noastră ne înzestreză cu capacitatea de a transmite aprecierea, sensibilitatea, devotamentul și dragostea noastră față de perechea noastră. Aceasta poate adăuga imens la sensul nostru de bunăstare și mulțumire.

Plăcerea și încrederea care derivă dintr-o relație de căsătorie fericită pot afecta pozitiv interacțiunea noastră cu alții, în special cu copiii noștri. Dumnezeu vrea relația de căsătorie să fie întărită și protejată.

El ne spune în Cuvântul Său: „Gustă viața cu nevasta, pe care o iubești, în tot timpul vieții tale deșerte, pe care ți-a dat-o Dumnezeu supt soare, în această vreme trecătoare; căci aceasta îți este partea din viață, în mijlocul trudei cu care te ostenești supt soare” (Ecleziastul 9:9).

Dar despre adulter Dumnezeu avertizează: „Și pentru ce, fiule, ai fi îndrăgostit de o străină, și ai îmbrățișa sânul unei necunoscute? Căci căile omului sunt lămurite înaintea Domnului, și El vede toate cărările lui. Cel rău este prins în însăși nelegiuirile lui, și este apucat de legăturile păcatului lui” (Proverbele 5:20-22).

Din nou suntem avertizați privitor la adulter: „Poate cineva să ia foc în sân, fără să i se aprindă hainele? Sau poate merge cineva pe cărbuni aprinși, fără să-i ardă picioarele? Tot așa este și cel care se duce la nevasta aproapelui său: oricine se atinge de ea nu va rămâne nepedepsit” (Proverbele 6:27-29). „Nu va avea decât rană și rușine, și ocară nu i se va șterge” (versul 33).

Sunt aceste avertismente nimic mai mult decât retorică demodată și neluminată? N-o crede! Mai bine, consideră ravagiile produse de sex în afara căsătoriei.

Consecințele păcatului sexual

Daunele personale și sociale aduse de imoralitatea sexuală sunt atât de întinse încât sfidează abilitatea noastră de a măsura costul ei în suferință omenească. Cei mai mulți oameni simplu refuză să considere teribilele ei consecințe.

Sunt două puncte de vedere predominante. Unii oameni afirmă dreptul lor să facă orice le place: „Nimeni nu-mi va spune mie ce am voie să fac în viața mea personală.” Alții raționalizează virtual orice fel de comportament: „Nu contează ce fac atâta timp cât nimeni nu suferă.” Aceste argumente sunt folosite ca să justifice toate felurile de comportare sexuală, inclusiv promiscuitatea.

Amândouă punctele de vedere ignorează o realitate fundamentală: Oamenii suferă, – chiar foarte rău. Imoralitatea sub orice formă este în ultimă instanță distructivă. După cum zice proverbul: „Dar cel ce preacurvește cu o femeie este un om fără minte, singur își pierde viața cine face așa” (Proverbe 6:32). Prima victimă a adulterului răul făcut minții și caracterului nostru.

La fel de dăunătoare este degradarea personală care decurge din imoralitatea sexuală. Poate fi negat, dar nu poate fi evitat. Pavel le-a spus Creștinilor din desfrânatul infam oraș al Corintului: „Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară de trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său” (1 Corinteni 6:18). Aceste avertizări sunt aplicabile în mod egal pentru bărbați și femei pentru că „Dumnezeu nu este părtinitor” (Faptele Apostolilor 10:34).

Consideră efectul dezastruos pe care l-a avut revoluția sexuală. Explozia bolilor transmise sexual (BTS) este o nenorocire internațională. BTS este responsabilă pentru multe din cele mai comun raportate boli infecțioase din lume. AIDS singur ia o taxă înfricoșătoare în vieți și suferințe și rivalizează cu cele mai grave epidemii din istorie. Tratamentele și cercetarea medicală pentru vindecare sunt foarte scumpe. Ironic, toate acestea pot fi evitate pentru că aceste boli sunt răspândite aproape exclusiv prin promiscuitate sexuală și practici perverse.

Ignorarea obligațiilor asumate prin căsătorie și față de familie, scăderea loialității și devotamentului soților, unul pentru altul, au contribuit mult la creșterea continuă a legăturilor în afara căsătoriei. Un segment în creștere al societății a adoptat practica relației de concubinaj. Societatea noastră este o societate de dat-încolo. Relațiile personale intime sunt aruncate la o parte în mod obișnuit.

Copiii sunt cei mai păgubiți în societatea noastră de „pistă-rapidă” cu mult aclamata revoluție sexuală. Ei primesc din ce în ce mai puțină ghidare parentală. În Statele Unite tații petrec în medie numai câteva minute pe zi în direct contact cu fiecare copil. Este de mirare că vedem o dezvoltare rapidă a unei subculturi de copii înstrăinați și nemulțumiți? Societatea pierde din vedere că este vorba de familie.

Costul căsniciilor stricate

Căsniciile ruinate sunt un alt cost al revoluției sexuale. Ele, la rândul lor, dau loc altor tragedii sociale. Majoritatea celor dezavantajați economic trăiesc într-o familie cu un singur părinte. Casele conduse de un singur părinte sunt un factor principal în incidența activității criminale rezultante. Casele stricate sunt o consecință principală a imoralității sexuale și a căsătoriilor sfărâmate rezultate din infidelitate sexuală.

La toate acestea trebuie să adăugăm cheltuielile legale devastatoare și scăderea productivității și a venitului, fără să mai menționăm pierderea frecventă a locuințelor și a proprietăților personale. Aceste circumstanțe reduc pe mulți oameni la sărăcie – în particular mamele singure cu copii mici. Problema este înrăutățită când unii din acești copii crescând nu reușesc să se integreze pentru a obține slujbe sau deprinderi adecuate și rămân dependenți ai sistemului de ajutor social chiar și ca adulți.

Divorțul produce probleme personale și mai adânci. Certurile pentru custodie pot dura ani în șir. Copiii devin zălogi în cearta dintre părinți pentru dragostea și loialitatea lor. Notele copiilor suferă și unii chiar abandonează școala. Adolescenții la rândul lor devin părinți la vârste din ce în ce mai tinere.

Costul psihologic

Cu mult înainte de divorț, daune emoționale și psihologice sunt adeseori pricinuite copiilor și partenerului celui necredincios sexual. Mulți sunt traumatizați permanent din cauza deziluziei, a rușinii și pierderii sensului de valoare personală. În aceste situații, o casă nu mai poate oferi căldura, confortul și securitatea care produce încredere și speranță. Lipsa

de speranță contribuie la sinucideri, care, după accidente, sunt cauza principală între adolescenții și adulții tineri. Asemenea tragedii pot să aibă loc ani după ce au fost sădite semințele disperării.

Costul psihologic al trădării, al respingerii și al abandonării este extraordinar. Sufletul a milioane de oameni este scufundat în mânie, depresiune și amărăciune pentru că încrederea lor în acela pe care l-au iubit – indiferent dacă a fost soț/soție sau părinte – a fost trădată. Unii pot căuta tratament, dar alții caută răzbunare.

Problema continuă mai departe. Cine a spus că nimeni nu este afectat? Adulterul și promiscuitatea sunt bilete pentru dezastru. Costul real al imoralității sexuale este astronomic.

Adulterul începe în minte

Biblia denumește obsesia omenirii cu propria gratificație pentru ceea ce este: *poftă carnală*. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este dela Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac” (1 Ioan 2:16-17).

Pofta este începutul adulterului și al imoralității. „Ați auzit ce s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurvești.” Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftească a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:27-28).

Contrar cu părerile celor mai mulți oameni, fanteziile sexuale sunt orice dar nu inofensive. Acțiunile noastre încep în gânduri, în dorințele care se perindă prin mințile noastre (Iacov 1:14-15). Visurile de întâlniri sexuale ilicite ne fac îndeosebi vulnerabili față de lucrul real. Nu-ți face nici o iluzie. Ocaziile pentru păcat vor veni. Noi trebuie să luăm seama la avertizarea lui Isus că adulterul începe în inimă.

Nu toate atracțiile sunt pofte

Este important să nu transferăm ceea ce a zis Isus despre poftă într-un context pe care El nu l-a intenționat nici odată. Altfel vederile noastre despre atracțiile legitime care preced natural curtatul și căsătoria pot deveni foarte deformate.

Prin toată Biblia, Dumnezeu aprobă atracția sexuală legitimă care promovează curtatul corect și căsătoria. După toate, acele dorințe sunt parte din compoziția mintală și emoțională pe care El le-a creat în bărbați și femei. Isus a denunțat comportarea și gândurile păcătoase, nu dorința legitimă de căsătorie și de a construi o relație corectă cu cineva de sex opus. Nici nu a interzis El recunoașterea cuiva de sex opus ca fiind atractiv. El a condamnat, însă, pofta – savurând mintal o relație imorală.

Noi putem controla dorințele sexuale înlocuindu-le cu o grijă altruistă pentru alții. De sigur, felul acesta de dragoste este un dar de la Dumnezeu, posibil după cum Duhul lui Dumnezeu lucrează în noi (Romani 5:5; Galățeni 5:22).

Să ne ocupăm de păcatul sexual

Mulțumită prevalenței promiscuității, nu sunt prea mulți oameni care încep să-L servească pe Dumnezeu cu o „tablă curată”, vorbind sexual. Pentru ca noi să putem avea o relație corectă cu Dumnezeu, este important să înțelegem corect cum privește Dumnezeu trecutul nostru.

Trebuie să înțelegem că Dumnezeu este plin de îndurare. Lui nu-i face nici o plăcere să ne pedepsească pentru păcate. El preferă cu mult mai mult să ne ajute să ne întoarcem viețile înapoi. El este nerăbdător să împartă viața eternă cu noi în Împărăția Lui (Luca

12:32). El se bucură când noi ne pocăim și-L ascultăm – și începem să trăim conform legii Lui regale de dragoste. (Ezechiel 33:11, Iacov 2:8).

Când femeia a fost prinsă în adulter și a fost adusă în fața lui Hristos, El nu a *aprobat* păcatul ei. Dar nici nu a *condamnat*-o. El i-a spus simplu: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11).

David ne spune că Dumnezeu este „îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate” (1 Ioan 1:9). Apostolul Ioan a explicat că „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Să luăm atunci alte măsuri care să modifice cursul comportării noastre? Biblia ne oferă următorul sfat: „Cum își va ținea tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău.

Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale, strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmi 119:9-11).

Omenirea de toate vârstele ar trebui să-L servească?

Regretul simplu nu este suficient. Dumnezeu vrea ca noi să studiem cu râvnă Cuvântul Lui, să învățăm regulile Lui de viață. Atunci, când noi, în mod sincer — începem să ne schimbăm viețile, Dumnezeu ne-a promis că „de vor fi păcatele voastre roșii ca Cîrmîzul” (Isaia 1:18). Pocăirea adevărată urmată de acceptarea iertării Lui Dumnezeu, este o parte integrală a dezvoltării noastre spirituale.

Stabilitatea în căsătorie

Compania este una dintre cele mai mari binecuvântări pe care noi o putem câștiga dintr-o căsătorie stabilă și cu dragoste. Dumnezeu a recunoscut aceasta când ne-a creat. „Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Genesa 2:18).

„Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul ca să-l ridice” (Ecleziastul 4:9-10).

Cei mai mulți dintre noi au nevoie de suportul și compania unui soț iubitor. Noi avem nevoie de cineva special cu care să putem împărtăși înălțările și căderile noastre, triumfurile și pierderile. Nimeni nu poate umple acest rol ca un tovarăș care împarte cu noi o dragoste și un angajament profund.

Societatea suferă pentru că noi am pierdut viziunea pe care Dumnezeu a avut față de căsătorie dela început. Căsătoria nu este o cerință pentru a avea succes în a-l satisface pe Dumnezeu. Dar este o extraordinară binecuvântare pentru perechile care se tratează unii pe alții așa cum a intenționat Dumnezeu. Cei mai mulți oameni doresc și au nevoie de beneficiile care vin dintr-o căsătorie stabilă.

Ca să ne întoarcem la ceea ce Dumnezeu a intenționat, noi trebuie să dăm căsătoriei respectul pe care îl merită. Noi trebuie, cu credință, să urmăm porunca Creatorului nostru „să nu prea curvești.”

Porunca a opta:

Practică mai mult datul decât luatul

„Să nu furi” (Exodul 20:15).

A Opta Poruncă, care interzice furtul, ne atrage atenția la două feluri opuse de gândit și de trăit. O concepție care accentuează luatul în loc de dat câștigă toate concursurile pentru popularitate. Dar concepția datului exemplifică dragostea lui Dumnezeu pentru alții.

Furtul este ultima afirmație a unui mod de viață hrăpăreț, lasciv, un mod de viață care pune accentul pe achiziționarea de lucruri materiale și intangibile, fără considerație pentru drepturile și sentimentele altora. Disprețuiește limitele și convențiile stabilite de societate și Dumnezeu. Este esența egoismului.

Intenția spirituală a poruncii împotriva furtului ne spune unde începe bătălia. Începe când noi învățăm să apreciem drepturile și nevoile altora.

Dreptul de a poseda proprietate

Porunca a Opta protejează dreptul fiecăruia ca să achiziționeze legal și să posede proprietate. Dumnezeu vrea acest drept să fie respectat și protejat.

Concepția Lui pentru avuția materială este echilibrată. El vrea ca noi să prosperăm și să ne bucurăm de binecuvântările fizice (3 Ioan 1:2). El de asemenea se așteaptă ca noi să arătăm înțelepciune în modul cum folosim ceea ce ne dă El. Dar El nu vrea ca avuțiile să fie singura noastră preocupare în viață (Matei 5:25-33). Când noi vedem binecuvântările materiale ca un mijloc de a ajunge la un obiectiv mai important, Dumnezeu se bucură să ne vadă prosperând. Pentru El este important ca generozitatea în loc de lăcomie să motiveze alegerile pe care le facem. Pentru că ea este o calitate a propriului Său caracter. El ne cere ca noi, din inimă, să punem datul și servitul înainte de a risipi posesiuni pe noi înșine.

Dumnezeu iubește un donator vesel

Isus s-a adresat acestei concepții când a vorbit de ajutorarea celor mai puțin norocoși cu împrumuturi riscante. „Oricui îți cere, dă-i; și celui ce-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi. Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel. Și dacă dați cu împrumut acelora dela cari nădăjduiți să luați înapoi, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să ia înapoi întocmai. Voi însă iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare, și veți fi fiii Celui Prea Înalt; căci El este bun și cu cei nemulțămitori și cu cei răi” (Luca 6:30-

35). Bazând cele ce urmează pe ce El ne-a spus deja despre o inimă generoasă în loc de una egoistă, Isus a continuat: „Dați și vi se va da, ba, încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinită, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura cu aceia vi se va măsura” (Luca 6:38).

Dumnezeu este dispus să fie partenerul nostru în a-i servi pe alții, dacă noi înlocuim lăcomia cu devotamentul pentru cel servit. El se uită la măsura de intensitate a angajamentului nostru față de modul de viață al datului.

Pavel l-a exprimat foarte clar: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, că „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu. Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentruca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună,” (2 Corinteni 9:7-8).

Dumnezeu se bucură când ne vede pe noi, odată ce nevoile noastre au fost satisfăcute, folosind o abundență de binecuvântări, să ne facă mai folositor celorlați. El atunci poate să știe că noi începem să înțelegem și să-I urmăm Felul lui de viață.

Schimbând inima unui hoț

Cum se leagă acestea direct cu porunca de a nu fura? Pavel ne dă această legătură: Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce da celui lipsit” (Efeseni 4:28).

Un hoț trebuie să meargă cu mult mai departe decât să se oprească simplu din hoția lui ca să-I facă plăcere lui Dumnezeu. Cineva odată a observat cu înțelepciune: „Un hoț care s-a oprit de a mai fura poate încă să fie hoț la inimă – un hoț temporar fără serviciu. El încetează cu adevărat de a mai fi hoț numai dacă și când înlocuiește furatul cu datul”.

Un hoț trebuie să-și schimbe inima și concepțiile.

Alte forme de furt

Luând posesiunile altcuiva în mod direct nu este singurul mod de a fura. Șarlatanii folosesc scheme sofisticate ca să escrocheze pe victimele lor. Reclamele înșelătoare fac la fel. Fabricanții care fac reclame false despre produsele lor de calitate inferioară înșeală cumpărătorii. Muncitorii care trimit o socoteală pentru mai multe ore decât au lucrat, sau pretind mai mult decât au valoare serviciile lor, fură de la cei care i-au angajat.

Dar acei care „împrumută” dar nu dau înapoi niciodată. Nu fură și ei? Sunt atâtea feluri de a lua ceea ce nu este al nostru că noi trebuie să fim întotdeauna în gardă. Noi am putea încălca Porunca lui Dumnezeu împotriva furatului fără ca măcar să ne dăm seama de ce facem.

Salariații care nu lucrează, deși sunt plătiți s-o facă, fură dela patronii lor. Oamenii care se bucură să consume ceea ce produc alții dar refuză să-și ducă partea lor de muncă și răspundere sau partea lor în producerea de bunuri sau servicii, se angajează într-o altă formă de furat. Ei sifonează ce produc alții dar ei înșiși aduc o contribuție foarte mică sau deloc. Ei iau, dar dau prea puțin înapoi.

Observă parabola lui Isus Hristos despre persoana care refuză să accepte responsabilitate personală: „Cel ce nu primise decât un talant., a venit și el, și a zis: „Doamne, am știut să ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat, și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă, și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!” Stăpânul său i-a răspuns: „ Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat, și că strâng de unde n-am vânturat”” (Matei 25:24-26).

Omul din această parabolă a știut că treaba lui era să producă pentru stăpânul lui. Dar, din cauza părerilor lui deformată a ales deliberat să fie neproductiv. El a știut regulile și răspunderile impuse asupra sa. El nu a avut nici o scuză pentru comportarea sa.

Parabola lui Isus continuă: ”prin urmare se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi, și, la venirea mea eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! Luați-i dar talantul, și dați-l celui ce are zece talași” (Matei 25:27-28).

Patronul omului l-a numit „viclean și leneș.” La inimă nu a fost cu nimic diferit de un hoț. Deci stăpânul lui a dat recompensa altuia, care muncise din greu ca să beneficieze altcineva în afară de el însuși. Isus a folosit această parabolă ca să illustreze părerea proastă a lui Dumnezeu despre mila de sine și egoism.

Putem noi fura de la Dumnezeu?

Biblia ne ajută să recunoaștem o altă formă de hoție. Din timpul lui Avram (Genesa 14:20) înainte, Biblia ne arată exemple de cum servitorii credincioși ai lui Dumnezeu au recunoscut formal cine posedă totul – Dumnezeu. Cu credință ei l-au dat o zecime din profiturile lor. În contractul pe care Dumnezeu l-a făcut cu vechiul Israel, o zecime din profitul poporului era să fie pus de o parte pentru preoți ca să finanțeze serviciile lor spirituale pentru națiune. Nu este nevoie să spunem, că această practică a zeciuirii (însemnând a da o zecime) nu a devenit niciodată prea populară în majoritatea poporului. Cerea credință că Dumnezeu avea să le satisfacă amply nevoile dacă ei erau un popor generos.

Pe la 721 Î.C., nesupunerea generală pentru legile lui Dumnezeu devenise atât de înrădăcinată în vechiul Israel încât Dumnezeu a trimis cele zece triburi din nordul Israelului în captivitate pe mâna Asirienilor, lăsând numai triburile lui Iuda și Benjamin, și Leviți risipiți, în regatul din sud al lui Iuda. Ei au continuat însă modelul de nesupunere și au fost duși în captivitate de Babilonieni în 587.

Aproape un secol mai târziu, un grup mic de evrei s-au întors la Ierusalem și au reconstruit orașul și templul sub conducerea lui Ezra și Neemia. Dar în curând lealitatea lor pentru Dumnezeu a început să dispară, la fel cum fusese înainte de captivitate. Prin proorocul Maleahi, Dumnezeu i-a dojenit pe preoți pentru că au neglijat să învețe legile Lui (Maleahi 2:7-9).

Între timp, El i-a condamnat poporul pentru că au ținut zeciuiala Lui pentru ei însăși. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” *Cu zeciuielele și darurile de mâncare.* Sunteți blestemați câtă vreme căutați să mă înșelați, tot poporul în întregime” (Maleahi 3:8-9).

Conducătorii Evreilor de atunci au schimbat nesupunerea națiunii și au instituit reguli detaliate forțându-l pe fiecare să se conformeze legii. Aspectul fizic al acestor legi era foarte strict, dar foarte mulți au continuat cu neglijență regretabilă când a fost vorba de aspectele spirituale ale legii.

Mai târziu Isus a condamnat prioritățile lor greșite. El i-a susținut pe Evrei în observarea continuă a aspectului fizic al legii și zeciuiala lor credincioasă. Dar, i-a criticat pentru lipsa de a accentua virtuțile spirituale de credință, milă și dreptate.

„Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23:23). Isus le-a spus că ei ar fi trebuit să le facă pe amândouă – să practice legea zeciuiei și în același timp să exercite credința, mila și dreptatea – dând înapoi lui Dumnezeu o parte din ceea ce El ne-a dat nouă.

Dincolo de aici și de acum

Dumnezeu ne vrea ca să avem încredere în viitor. Cuvântul Lui este plin de promisiuni privitor la viitorul nostru în Împărăția Lui. Dacă noi credem în promisiunile acelea, trebuie atunci să investim timpul și energia ca să acumulăm comori de bogății spirituale care vor exista pentru totdeauna – comori de care nici un hoț nu ne va putea jefui.

Acesta este sfatul lui Isus Hristos: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții;” a spus Isus „ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6:19-20).

Noi avem nevoie să înțelegem și să aplicăm adevăratele valori ale vieții. Noi avem nevoie să ne concentrăm pe clădirea de trăsături de caracter care vor dura dincolo de viața fizică. Iubirea este înmiezul a tot ce există. Dragostea dumnezeiască înfrânge dorința de a fura.

Porunca a Noua:

Adevărul ca mod de viață

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” (Exodul 20:16).

Cât de important este adevărul? Ca să poți aprecia din plin Porunca a Noua, cu interdicerea ei de a minți, noi trebuie să ne dăm seama cât de important este adevărul pentru Dumnezeu.

Ce ne spun Scripturile despre Dumnezeu, Cuvântul Său și adevăr? Ia notă ce ne spun câteva versuri: „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat (*pur*)” (Proverbe 30:5, accentuarea este adăugată peste tot). Daniel se referă la Cuvântul lui Dumnezeu „Cartea Adevărului” (Daniel 10:21). Isus Hristos a zis despre Dumnezeu Tatăl „Cuvântul Tău este Adevărul” (Ioan 17:17).

Biblia ne învață peste tot că „Dumnezeu nu este un om ca să mintă” (Numeri 23:19). Ne explică „Căci cuvântul Domnului este adevărat, și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie” (Psalmi 33:4) pentru că El este un „Dumnezeu credincios (*al adevărului*)” (Deuteronom 32:4). Și „Căci Domnul este bun; bunătatea lui ține în veci, și credincioșia Lui!” din neam în neam.” (Psalmi 100:5).

Ca sursă a adevărului, Dumnezeu cere ca acei ce-L servesc să spună întotdeauna adevărul. Sub inspirația lui Dumnezeu, Regele David a scris: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia Domnului, și spune adevărul din inimă. Acela nu clevețește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapelui său...(and) El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui” (Psalmi 15:1-3).

Dumnezeu se așteaptă ca adevărul să *infiltreze fiecare aspect al vieții noastre.*

Hristos și adevărul

Restaurarea respectului pentru adevăr ca un mod de viață universal, va fi o prioritate când Isus Hristos se reîntoarce ca să stabilească autoritatea Sa. „Așa vorbește Domnul: „Mă întorc iarăși în Sion, și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalemului. Ierusalemul se va chema: „Cetatea cea credincioasă,(*Cetatea adevărului*)” și muntele Domnului oștirilor se va chema: „Muntele cel sfânt” (Zaharia 8:3).

Privind înainte spre autoritatea lui Hristos în Împărăția lui Dumnezeu, Psalmul 85 ne dezvăluie importanța pe care Dumnezeu o va pune pe neprihănire și adevăr. „Da, mântuirea este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în țara noastră să locuiască slava. Bunătatea și credincioșia (*adevărul*) se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută. Credincioșia (*adevărul*) răsare din pământ și dreptatea privește de la înălțimea cerurilor. Domnul ne va da și fericirea,

și pământul nostru își va da roadele. Dreptatea va merge înaintea Lui, și-L va urma, călcând pe urmele pașilor Lui” (Psalmii 85:9-13).

Atunci, Isus va insista ca întreaga omenire să-L urmeze în pașii Săi acceptând, crezând și vorbind numai adevărul.

Adevărul în relația noastră cu Hristos

Relația noastră personală cu Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Hristos, începe cu acceptarea și capitularea noastră la Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr. „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Efeseni 1:13).

Când Isus a fost judecat, imediat înaintea crucificării, guvernatorul roman Pilat l-a întrebat pe Hristos dacă El era cu adevărat un rege. Isus a răspuns prin rezumarea misiunii Lui și

notând cine ar răspunde la mesajul Său: „Da”, a răspuns Isus. Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta m-am născut și am venit în lume, *să mărturisesc despre acest adevăr*. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18:37).

Caracterul lui Isus Hristos, a fost (și este) o reflecție perfectă a caracterului tatălui nostru ceresc, Dumnezeu adevărului. Ca răspuns la o întrebare a unuia din ucenicii Săi, Isus a zis: ”Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Discipolii Săi, „credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:15).

Pentru a fi discipoli ai lui Hristos, noi trebuie să hotărâm ca să vorbim adevărul consistent, demonstrând sinceritatea dragostei noastre pentru alții. De asemenea noi trebuie să acceptăm și să ne supunem, ca o „cale a adevărului,” poruncilor și învățăturilor lui Dumnezeu (Psalmii 119:30; 151, 160). Samuel ne spune: „Temeți-vă numai de Domnul, și slujiți-L cu credințioșie (adevăr) din toată inima voastră; căci vedeți ce putere desfășură El printre voi” (1 Samuel 12:24).

Minciuna abundă

Este aproape imposibil în ziua de astăzi să fii sigur de cine spune adevărul. Aproape fiecare încearcă să balanseze riscul de a fi prins cu beneficiile minciunii.

Unele întreprinderi arată o creativitate uluitoare în camuflarea înșelătoriei când fac reclamă pentru produsele lor. Aproape peste tot putem observa indivizi, întreprinderi și alte organizații amestecate într-o schemă sofisticată să vadă cât pot să înșele de mult fără să-și atragă acțiuni legale sau să înstrăineze potențialii clienți.

Minciuna este un mod acceptat de viață. Lumea noastră este descrisă cu precizie de descrierea vechiului Israel făcută de Isaia: „Nici unuia nu-i place dreptatea, nici unul nu se judecă cu dreptate; ei se bizuiesc pe lucruri deșarte și spun neadevăruri, zămislesc răul, și nasc nelegiuirea” (Isaia 59:4).

Cum a văzut Dumnezeu epidemia de minciuni a Israelului? „De aceea spune-le: „Acesta este poporul care n-ascultă glasul Domnului, Dumnezeului său, și care nu vrea să ia învățătură; s-a dus adevărul, a fugit din gura lor” (Ieremia 7:28).

Atunci, ca și acum, oamenii în mod obișnuit introduc înșelătoria în relațiile lor – personale, sociale, politice, religioase sau economice. Lipsa de cinste este atât de acceptată încât cenzura publică nici măcar nu mai descurajează minciuna. Acea cerință trebuie să vină dinăuntru.

Ești tu sincer?

Acum vine întrebarea importantă pentru tine personal: Tu spui vreodată minciuni?

Poate că ar fi mai delicat să formulăm întrebarea puțin diferit: Exact cât este de important pentru tine să fii sincer? Sau, întorcând moneda: Ți-e minciuna detestabilă? Aceste întrebări sunt esențiale. Ai nevoie să ți-le pui și să le răspunzi, cu sinceritate, pentru tine.

Tentația de a minți nu dispare niciodată. Ea este întotdeauna prezentă. Minciuna este un mod atât de rapid și fără efort de a obține un avantaj asupra altora. Apare să ofere o scăpare ușoară și rapidă din încurcătură, frică sau vină. Dar Biblia spune: „Buzele mincinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr Îi sunt plăcuți” (Proverbe 12:22).

Noi trebuie să ne confruntăm cu o alegere fundamentală. Urmăm exemplul lui Dumnezeu în sinceritate și onestitate în toate acțiunile și comunicările noastre, sau urmăm exemplul inițiatorului minciunii, Satana. Isus ne spune că diavolul este „mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). El a înșelat-o pe Eva, care atunci l-a convins pe Adam să ia din fructul oprit (Genesa 3:1-6, 17). Acest act de nesupunere a adus suferință și moarte primilor noștri părinți. De atunci Diavolul fără odihnă a informat și condus greșit pe oameni. Influența rea a diavolului este atât de mare încât el „înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9). Este foarte ușor pentru noi să urmăm exemplul lui în aranjamentele cu alții, în special când minciuna este practică peste tot în jurul nostru.

Natura umană este nesinceră

Învățând să fim sinceri cu fermitate și consecvență cere curaj și disciplină de sine, și în hotărârea și consecvența noastră trebuie să depindem de Dumnezeu pentru ajutor.

Adesea descoperim că facem lucruri care știm că sunt greșite. Atunci, de ce le facem? Proorocul Ieremia ne dă răspunsul: „Inima este nespusească și înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? „Eu, Domnul, cercetez inima, și cerc răunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui” (Ieremia 17:9-10).

Dumnezeu ne înțelege natura și ne dezvăluie cum s-o putem combate. Isus a explicat că deși noi am fi hotărâți să ne supunem, carnea noastră este slabă (Marcu 14:38). Ne lipsește hotărârea și puterea să rezistăm tentațiilor. Cum putem noi atunci să neutralizăm această slăbiciune?

Dumnezeu, prin pana apostolului Pavel, explică cauza și soluția acestei probleme umane universale. Citându-se pe el însuși, Pavel a descris această luptă umană veșnică: „Știm într-adevăr că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob al păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc” (Romani 7:14-15).

Noi putem să-l înțelegem pe Pavel. Am trăit aceleași frustrații și remușcări. Pavel continuă: „Fiindcă după omul din lăuntru îmi place legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? (Romani 7:22-24). Pavel a învățat că oamenii au nevoie de ajutor ca să se ridice deasupra slăbiciunii naturii umane.

Învingând înșelăciunea

Un alt apostol, Petru, l-a negat pe Isus Hristos și chiar a mințit, în noaptea trădării Lui, că l-ar fi cunoscut (Matei 26:69-74). Ca și Petru, cei mai mulți oameni descoperă că este aproape imposibil să abandoneze toate formele de înșelăciune până când ei își predau viețile lor lui Dumnezeu și încep cu sinceritate să caute ajutorul Lui. Ajutorul este gata imediat,

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

Noi trebuie să cerem acel ajutor. Și cum putem să-l obținem? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentruca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evreii 4:14-16).

Noi avem în mână soluția acestei slăbiciuni omenești pătrunzătoare și insidioase. Pavel i-a îndemnat pe membrii Bisericii din Efes ca „să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” Și cum urmau ei să realizeze aceasta? „De aceea lăsați-vă de minciună: „Fiecare din voi să spună aproapelui său adevărul”, pentru că suntem mădulare unii altora” (Efeseni 4:24-25).

Calea adevărului

Aceia care sunt doritori să creadă și să urmeze adevărul lui Dumnezeu pot, prin botez și primirea Sfântului Duh, să devină membri ai Bisericii pe care a clădit-o Isus Hristos. El se referă la ei ca fiind „lumina lumii” (Matei 5:14). Ei reprezintă „calea adevărului” (2 Petre 2:2).

Pavel numește Biserica lui Dumnezeu „stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3:15). Membrii ei sunt servitorii „Dumnezeului celui viu și adevărat” (1 Tesaloniceni 1:9). „Care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15), fiind comisionat de Hristos să predice „adevărul Evangheliei” întregii lumi (Gălățeni 2:5, Matei 24:14; 28:19).

Totul în viața unui Creștin este ancorat în adevăr. Dumnezeu ne vrea, ca copii ai Lui, să ne încredințăm adevărului și să-l reflectăm în tot ceea ce facem. De aceea Dumnezeu ne poruncește: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” (Exodul 20:16).

Porunca a Zecea

Adevărata justificare vine din inimă

„Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vre-un alt lucru, care este al aproapelui tău” (Exodul 20:17).

Ultima dintre cele Zece Porunci – împotriva râvnirii – este îndreptată direct la inima și mintea fiecărei ființe umane. Prin definirea râvnirii, definește nu atât ce trebuie să facem dar cum gândim. Cere să ne uităm adânc înăuntru nostru să vedem cum suntem pe dinăuntru.

Ca și cu fiecare din cele nouă porunci precedente, aceasta este îndreptată spre relațiile noastre. Specific are de a face cu gândurile ce amenință acele relații și care au potențialul de a ne răni pe noi înșine și pe vecinii noștri.

Motivul nostru determină și guvernează modul în care noi răspundem tuturor celor cu care venim în contact. Încălcarea de către noi a legii lui Dumnezeu de iubire începe din inimă, cum a confirmat Isus. „Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, viclesugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia,” a zis Hristos. „Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru, și spurcă pe om” (Marcu 7:21-23).

Deci, este potrivit ca lista formală a acestor zece porunci fundamentale, care definesc dragostea lui Dumnezeu, să se termine prin focalizarea pe inimile noastre ca izvor al problemelor de relații. Dinăuntru vine dorința care ne tentează și ne conduce pe drumuri greșite.

Ce este râvnirea?

A râvni înseamnă a tânji sau a dori, în special în moduri excesive sau nepotrivite. A Zecea Poruncă nu ne spune de loc că toate dorințele noastre sunt imorale. Ne spune că unele dorințe sunt rele.

Râvnirea este dorința imorală pentru ceva care nu este de drept al nostru. Aceasta este pentru că obiectul dorințelor noastre aparține deja altcuiva. Dar a râvni poate de asemenea să includă dorința noastră pentru ceva cu mult mai mult decât merităm legitim sau ar fi partea noastră cuvenită. Centrul Poruncii a Zecea este ca noi să nu avem dorințe ilicite pentru orice ce aparține deja altora.

Opusul râvnei este o dorință pozitivă de a ajuta pe ceilalți să-și păstreze și să le protejeze binecuvântările lor dela Dumnezeu. Noi ar trebui să ne bucurăm când alții sunt

binecuvântați. Dorința noastră ar trebui să fie să contribuim la binele altora, să ne facem prezența noastră în viețile lor, o binecuvântare pentru ei.

Natura omenească este egoistă

Înclinația noastră naturală este ca întotdeauna să ne gândim mai întâi la noi înșine. Noi suntem interesați cu mult mai mult în ceea ce putem obține decât în ceea ce putem da. Aceasta este esența a ceea ce Dumnezeu denunță în Porunca a Zecea. El ne spune să ne oprim de a ne mai gândi numai la noi, să ne oprim de a căuta numai interesul nostru. Râvnirea este un mod egoist de a aborda viața, și egoismul este la rădăcina încălcărilor noastre a legilor lui Dumnezeu.

„...Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit,” după cum explică Iacov. „Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit aduce moartea” (Iacov 1:14-15). Iacov notează cât de periculoase pot fi dorințele necontrolate. „De unde vin luptele și certurile dintre voi? Nu vin oare din poftele voastre, cari se luptă în mădularele voastre? Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți pentru că nu cereți” (Iacov 4:1-2).

După cum a arătat Iacov, poftitul poate fi la originea a multor păcate, inclusiv uciderea și luptele. Dacă nu este controlat, ceea ce începe ca un gând devine obsesie care conduce la o acțiune. Noi toți „Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:3). Noi toți am lăsat dorințele să ne guverneze comportarea. Prin urmare, noi toți am păcătuit (Romani 3:10, 23).

O calamitate universală

Descrierea Apostolului Pavel a oamenilor invidioși în ultimele zile este instructivă. „Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neiubitori de bine, vânzători, obraznici,

Îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Timotei 3:1-5). Aceasta este o descriere strălucitor de exactă a lumii noastre.

Societatea noastră nu este unică în istorie. Invidia a blestemat întotdeauna omenirea. Vorbind despre unul din ultimii regi ai vechiului Iuda, Dumnezeu a spus, „Dar tu n-ai ochi și inimă decât ca să te dedai la lăcomie, ca să verși sânge nevinovat, și să întrebuițezi asupra și silnicie” (Ieremia 22:17). Problema nu a fost limitată la regi, „Căci dela cel mai mic la cel mai mare, toți sunt lacomi de câștig, dela prooroc până la preot toți înșeală” (Ieremia 6:13).

Dumnezeu Și-a exprimat dezgustul pentru invidia Israelului și i-a prevenit de rezultatul final: „Dacă poftesc ogoare, pun mâna pe ele, dacă doresc case, le răpesc; asupra pe om și casa lui, pe om și moștenirea lui. De aceea așa vorbește Domnul: „Iată, Eu am de gând să aduc o nenorocire împotriva acestui leat de oameni, de care nu vă veți feri grumazul, și nu veți mai umbla cu capul atât de sus, căci vremile vor fi rele” (Mica 2:3).

Un exemplu bătător la ochi al acceptării aproape universale a râvnirii: popularitatea în creștere a loteriilor conduse de guvern. Milioane de oameni dau o parte din salariile lor în fiecare săptămână sperând să câștige o viață de fantezie, ușoară și de lux. La fel, „mecca” de jocuri ale lumii sunt resorturi de vacanță extrem de populare, specializându-se în distracții instigatoare ale celor mai joase instincte.

A promova dorința este o mare afacere. Agențiile de reclamă și firmele de cercetări au făcut o știință din manipularea foamei egoiste a consumatorilor. La fel ca în vechiul Israel, noi suntem o societate invidioasă, dela cel mai mic la cel mai mare.

O formă de idolatrie

Râvnirea (lăcomia) este mult mai serioasă decât numai o maladie socială. Când noi punem lăcomia, pofta carnală și pe noi înșine deasupra lui Dumnezeu, râvnirea devine idolatrie.

Pavel ne avertizează, „De aceea, omorâți mădulele voastre cari sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fii neascultării” (Coloseni 3:5-6).

Pavel, în altă parte, leagă păcatele lăcomiei (al râvnirii) de idolatrie, indicând că acestea și alte păcate ne pot împiedica să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. „Căci știți bine că nici un curvar, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Efeseni 5:5).

Combătând lăcomia

Isus a poruncit ucenicilor Săi ”vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (Luca 12:15). La fel, Pavel ne spune: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu numai la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Filipeni 2:3-4).

Calea lui Dumnezeu, calea dragostei, este să practice acest fel de grijă pentru alții. De fapt, să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești,” și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:9-10).

Ca să combatem lăcomia, noi trebuie să avem încredere că Dumnezeu ne va furniza un mod ca să ne satisfacem nevoile legitime. Noi avem un motiv bun pentru a avea asemenea încredere. Sfintele Scripturi ne promet că El nu ne va abandona nici odată, dacă îl urmăm și avem încredere în El „Să nu fiți iubitori de bani, Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El însuși a zis: „Nici de cum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evreii 13:5).

Pavel exprimă aceleași principii cu alte cuvinte. „Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim, și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, cari cufundă pe oamenii în prăpăd, și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, cari au umblat după ea, au rătăcit dela credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (2 Timotei 6:7-10).

Lăcomia nu poate fi învinsă fără ajutor dela Dumnezeu. Atracția negativă a firii omenești este pur și simplu prea puternică pentru noi ca s-o putem învinge singuri.

Ca să primim ajutorul de care avem nevoie, trebuie să-l cerem – în special cerându-i lui Dumnezeu să ne de pe Duhul Sfânt (Luca 11:13). Atunci trebuie să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să lucreze în noi, să ne schimbe modul în care gândim. „Zic dar, umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voți” (Gălățeni 5:16-17). Faptele Apostolilor 2:38 explică cum putem primi Duhul Sfânt (Fi sigur să ceri broșura noastră gratuită *Calea spre Viața Veșnică* sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Dirijându-ne dorințele

Noi trebuie să ne orientăm dorințele în direcția corectă. Isus a explicat că noi ar trebui să „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). El de asemenea ne-a instruit: „...strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură, pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:20-21).

Relații corecte și profitabile, înțelegere și înțelepciune spirituală, sunt exemple de comori durabile pe care Dumnezeu vrea să ni le dorim. „Dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu” (Proverbe 2:3-5).

Dumnezeu zice că: „înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele, și nici un lucru de preț nu se poate asemui cu ea” (Proverbe 8:11). Cuvântul Lui descrie unele din recompensele înțelepciunii: „Rodul Meu este mai bun decât aurul cel mai curat, și venitul Meu întrece argintul cel mai ales. Eu umblu pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii, ca să dau o adevărată moștenire celor ce mă iubesc, și să le umplu visteriile” (versurile 19-21). Merită să căutăm înțelepciune cu neprihănire.

Dorința să excelăm în preocupările vieții noastre poate fi o ambiție potrivită. Dacă a fi folositor altora este scopul nostru, Dumnezeu aprobă ca noi să obținem îndemânarea și cunoștințele necesare care aduc avantaje și progres în viața aceasta. După cum un servitor înțelept al lui Dumnezeu a scris: „Dacă vezi un om iscusit la lucrul său, acela poate sta lângă împărați, nu lângă oamenii de rând” (Proverbe 22:29).

Dumnezeu vrea ca grija pentru alții să fie motivul dorințelor noastre. Uneori serviciul nostru pentru ei va rezulta în recompense minunate pentru noi. Dar numai dacă inimile ne sunt îndreptate spre dat și nu spre luat, dorințele noastre vor fi canalizate în direcția corectă. Noi trebuie să înlocuim lăcomia cu slujirea și dragostea pentru alți oameni.

Cartea „Evreii” ne reamintește să nu uităm „binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac” (Evreii 13:16). Noi ar trebui să ne uităm la exemplul Apostolului Pavel, care a zis, „N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva...În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să-i ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai fericit să dai decât să primești” (Faptele Apostolilor 20:33-35).

Cele Zece Porunci în Noul Testament

Cel mai lung capitol din Biblie este laudă extinsă a Cuvântului lui Dumnezeu și a Legii. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nici o nenorocire,” ne spune ea, „Eu nădăjduiesc în mântuirea Ta, Doamne, și împlinesc poruncile Tale Doamne. Sufletul meu ține învățăturile Tale și le iubesc mult de tot” (Psalm 119:165-167).

Numai dacă lumea întregă ar vedea Legea lui Dumnezeu în lumina aceea. Dar, spre rușinea noastră, cele Zece Porunci au fost refuzate ca standard de comportare în societatea noastră. Chiar și mulți dintre cei care proclamă că îl urmează pe Hristos astăzi, le tratează ca fără importanță pentru că ei au fost învățați că Legea lui Dumnezeu a fost abolită la moartea lui Hristos.

Și totuși Cuvântul Lui ne spune că legea Sa este „perfectă” și „judecățile Domnului sunt adevărate și toate sunt drepte”(Psalmii 19:7,9). Prin urmare, autorul entuziasmat de mai sus a afirmat din nou, „Voi păzi Legea Ta necurmat, totdeauna și pe vecie” (Psalmii 119:44).

Contează oare dacă ne supunem celor Zece Porunci?

Găsind răspunsul

Nu ar fi minunat dacă L-am putea întreba pe Isus Hristos dacă observarea celor Zece Porunci încă este necesară, în special pentru primirea vieții veșnice?

De fapt, aceasta nu este atât de dificil pe cât s-ar părea. Întrebarea aceea i s-a pus direct lui Isus, și Biblia a păstrat răspunsul Lui pentru noi: „Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viață veșnică?” El i-a răspuns: „Dece mă întrebi: „Ce bine?” Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, *păzește poruncile*” (Matei 19:16-17). Aceasta este cât se poate de clar. Isus a spus că El se așteaptă ca cine dorește să primească darul vieții veșnice să observe Poruncile lui Dumnezeu.

Persoana aceea a întrebat atunci precis la care porunci Le s-a referit Isus. A avut în minte cele Zece Porunci sau se referea El la mulțimea de dictate din afara Bibliei învățate de alți conducători religioși?

Isus nu a lăsat nici un dubiu. Când a fost întrebat care dintre ele, Isus a răspuns: „Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci mărturie mincinoasă; să-l cinstești pe tatăl tău și pe mama ta; și: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Versurile 18-19).

Pe scurt El a recitat jumătate din cele Zece Porunci. Atunci El a citat o altă poruncă, din Leviticul 19-18, care rezumază intenția celor Zece Porunci, și confirmă validitatea restului legii. A fost clar că El se referea la legea lui Dumnezeu, și nu la restricțiile adăugate de anumiți conducători religioși (Matei 15:1-3).

Mulți oameni au auzit că Isus a abolit legile Vechiului Testament. Aici, din nou, Isus ne dă răspunsul Lui direct: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii, am venit nu să stric ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa,

va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor” (Matei 5:17-19).

Din nou, Isus a vorbit clar și direct. Legea lui Dumnezeu nu a fost abolită; și, conform cu cuvintele proprii ale lui Hristos, oricine propovăduiește astfel este în contradicție directă cu El și în serioasă dificultate spirituală.

Mulți presupun că ei numai au nevoie să păzească legea lui Dumnezeu pentru că Isus a „împlinit-o.” Dar acești oameni înțeleg fundamental greșit cuvintele clare ale lui Hristos. Cuvântul tradus „împlinit” în acest pasagiu înseamnă „să facă plinul, să umple până este plin” (*Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, „Fill”), și aceasta este exact ceea ce a făcut Isus. El a observat perfect cele Zece Porunci și le-a împlinit complet înțelesul. El a arătat intenția lor spirituală, explicând că mânia nejustificată se egalează cu omorul (versurile 21-22), și dorința carnală este adulter mintal și emoțional (versurile 27-28). Isus a extins cuprinderea celor Zece Porunci.

De asemenea, el a exprimat-o clar, fără nici o îndoială, că Dumnezeu prețuiește oamenii care se supun legilor Lui. Dar oricine încalcă poruncile Lui, Dumnezeu pierde repede favoarea Lui pentru el.

Isus se așteaptă la mai mult de la noi decât prefăcătorie. El pretinde ca noi să facem după cum ne-a poruncit Dumnezeu Tatăl. Isus a spus: „Nu orșicine-Mi zice: ” Doamne, Doamne! Va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui care este în Ceruri” (Matei 7:21). Isus, fără discuție a propovăduit supunerea la legea lui Dumnezeu.

Pur și simplu, nu există nici o scuză pentru credința că Isus a venit să abolească vreuna dintre poruncile lui Dumnezeu. Dimpotrivă, când a fost întrebat: „Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viață vecinică?” El i-a răspuns: „Dar dacă vrei să intri în viață păzește poruncile” (Matei 19:16-17).

El a explicat că observarea celor Zece Porunci este un prerequisite pentru primirea darului lui Dumnezeu al vieții veșnice. Cel care se căiește este acela care începe să păstreze legile lui Dumnezeu, pentru că păcatul este violarea acelor legi (1 Ioan 3:4).

A abolit oare Noul Testament Poruncile?

Biblia ne spune că Hristos a venit ca Mijlocitor al unui legământ nou (Evreii 8:6). Credința populară că Noul Legământ abolește legea lui Dumnezeu reflectă o lipsă de înțelegere a ambelor legăminte. Dumnezeu ne spune că El a modificat legământul original și a făcut „legământul al cărui Mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune” (Evreii 8:6). Dar El nu a fost stabilit pe legi diferite. *Legea a rămas aceeași.*

Exista, totuși, o slăbiciune, sau eroare, în legământul original. Acea eroare a fost cu poporul, nu cu legea. „Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou” (versul 8). A fost pentru că „n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul” (versul 9).

În Legământul Vechi, Dumnezeu a scris legea pe tablete de piatră. A fost ceva exterior, nu parte din gândirea și motivele poporului. A fost în literatura lor dar nu în inima lor. În Legământul Nou Dumnezeu scrie legea în mintea și în inima poporului Său (Evreii 8:10; Ieremia 31:33-34).

Pentru a da putință poporului să interiorizeze legea Sa – s-o iubească și s-o urmeze cu aviditate și plăcere – Dumnezeu a făcut această promisiune: „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de

carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:26-27). Duhul lui Dumnezeu îi dă putința poporului Său să se supună legilor Sale.

Oamenii cărora le lipsește Duhul Sfânt nu sunt capabili de supunere din toată inima. Dece? „Fiindcă umblarea după lucrurile pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8:7-8).

Acesta este motivul pentru care Vechiul Legământ și Noul Legământ diferă. Pavel explică „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimetând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentruca porunca Legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:3-4; vezi de asemenea 1 Ioan 3:4).

Comentariul Critic Internațional (The International Critical Commentary) referitor la Romani 8:4, zice: „Scopul lui Dumnezeu în condamnarea păcatului a fost ca cerința Legii Sale să poată să fie împlinită în noi, aceasta fiind, ca legea Sa să poată să fie stabilită în sensul că ultima ar fi cu adevărat și sincer ascultată – împlinirea promisiunii din Ieremia 31:33 și Ezechiel 36:26.1.”

În adnotarea referitor la Ieremia 31:33-34 comentariul explică că acest pasaj „este adesea înțeles greșit ca fiind o promisiune a unei legi noi să ia locul celei vechi sau altfel ca o promisiune a unei religii fără nici o lege. Dar lucrul nou promis în v. 33 nu este, de fapt, nici o lege nouă, nici eliberarea de sub lege, dar o dorință și o determinare interioară din partea poporului lui Dumnezeu ca să urmeze legea deja dată lor...”

Următoarele pasaje din Noul Testament confirmă, fie explicit sau prin exemplu, că Isus Hristos și Apostolii Săi au privit cele Zece Porunci ca o parte necesară a vieții Creștine.

Prima Poruncă:	Matei 4:10; 22:37-38.
A Doua Poruncă:	1 Ioan 5:21; 1 Corintieni 6:9; 10:7, 14; Efeseni 5:5.
A Treia Poruncă:	Matei 5:33-34; 7:21-23; Luca 11:2; 1 Timotei 6:1.
A Patra Poruncă:	Luca 4:16; Faptele Apostolilor 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4; Evreii 4:4, 9.
A Cincia Poruncă:	Matei 15:3-6; 19:17-19; Efeseni 6:2-3.
A Șasea Poruncă:	Matei 5:21-22; 19:17-18; Romani 13:9; Gălățeni 5:19-21; Iacov 3:10-12.
A Șaptea Poruncă:	Matei 5:27-28; 19:17-18; Romani 13:9; 1 Corinteni 6:9; 10:8; Efeseni 5:5; Gălățeni 5:19.21; Iacov 3:10-12.
A Opta Poruncă:	Matei 19:17-18; Romani 13:9; Efeseni 4:28.
A Noua Poruncă:	Matei 19:17-18; Romani 13:9; Efeseni 4:28.
A Zecea Poruncă:	Luca 12:15; Romani 7:7; 13:9; Efeseni 5:3, 5.

Pavel a propovăduit supunerea la lege

Unii folosesc selectiv părți din scrierile Apostolului Pavel ca să declare că el a propovăduit împotriva legilor lui Dumnezeu. Totuși, Pavel face una dintre cele mai puternice și clare declarații în suportul observării legii lui Dumnezeu. Contrastând meritele circumciziei cu meritele poruncilor lui Dumnezeu, Pavel a zis: „Tăierea împrejur nu este nimic, și ne tăierea împrejur nu este nimic, *ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 7:19). Vorbirea din Versiunea New Revised Standard este chiar mai emfatică, spunând, „supunându-ne poruncilor lui Dumnezeu este totul.”

În introducerea scrisorii lui către biserica din Roma, Pavel a explicat că el și ceilalți apostoli, cu toții, „am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile” (Romani 1:5). Ce s-a străduit Pavel să asculte personal? În contextul descriind lupta pe care noi toți o ducem împotriva slăbiciunilor carnale, Pavel a zis, „...Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului” (Romani 7:25). Legea lui Dumnezeu era scrisă în mintea și inima lui Pavel, exact cum ar trebui să fie și în ale noastre (Evreii 10:16).

Pavel a explicat cu claritate vederea lui personală asupra legii lui Dumnezeu: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Și mai departe „Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu” (versul 22). El o numește lege „spirituală” (versul 14).

Pavel a spus „Pentru că nu cei ce aud Legea, sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți” (Romani 2:13). Acestea sunt declarații clare arătând că Pavel era în total acord cu legea lui Dumnezeu.

Acei care s-au opus lui Pavel au fost primii care l-au acuzat că a încălcat legea. Ei au introdus o acuzație care a fost repetată de-a lungul veacurilor.

În apărarea sa, Pavel a negat viguros că ar fi fost un violator al oricărei legi. La una din judecățile sale, „Când a sosit Pavel, Iudeii, cari veniseră de la Ierusalem, l-au înconjurat, și au adus împotriva lui multe și grele învinuiri, pe cari nu le puteau dovedi. Pavel a început să se apere, și a zis: „N-am păcătuît cu nimic, nici împotriva Legii Iudeilor, nici împotriva Templului, nici împotriva Cezarului” (Faptele Apostolilor 25:7-8).

Într-o situație similară, Pavel a spus cu precizie celor care îl judecau că el continuase să folosească Scripturile Vechiului Testament ca autoritate pentru credința lui: „...Așa că n-ar putea dovedi lucrurile de care mă părăsc acum. Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci” (Faptele Apostolilor 24:13-14).

Acuzațiile – de atunci sau de acum – că Pavel ar fi predicat împotriva legii lui Dumnezeu sunt complet false. Chiar și predicând gentililor, el a zis, „Căci n-aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, care să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele” (Romani 15:18). Pavel a ținut poruncile lui Dumnezeu. El i-a învățat la fel pe Iudei și pe gentili.

Grația, Credința și Legea

Pavel a propovăduit că salvarea este un dar de la Dumnezeu de grație prin credință (Efeseni 2:8). Cuvântul grecesc pentru „grație” este *charis*, însemnând dar sau favoare. În

Noul Testament se poate referi fie la darul de milostenie al lui Dumnezeu sau la favoarea Sa binevoitoare.

Pavel este foarte clar prin toate scrisorile sale că grația lui Dumnezeu conducând la salvare este „nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:9). Dar perspectiva lui Pavel către lucrările Creștine este în general ignorată de oponenții supunerii la legea lui Dumnezeu.

Privește la perspectiva lui Pavel în versul următor: „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care ni le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (versul 10). Pentru cei care ignoră motivele pentru care noi suntem „lucrarea” lui Dumnezeu, care ignoră de ce noi suntem „zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune” și de ce noi urmează „să umblăm în ele,” pierd o mare parte din mesajul lui Pavel.

Notează corelația făcută de Pavel, între supunere și lucrare, relativ la mântuire cu lucrarea lui Dumnezeu înăuntrul nostru, care ne dă puțință să realizăm scopul Lui în noi. „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:12-13). Fără îndoială că iertarea și salvarea sunt daruri dela Dumnezeu. Ele nu pot fi câștigate prin munci. Ca oameni noi nu posedăm nimic de o așa valoare ca să plătească pentru iertarea păcatelor și a salvării noastre. Și totuși Isus ne-a spus deschis că „dacă nu vă pocăiți, toți veți peri la fel” (Luca 13:3, 5). Prin pocăire noi nu ne câștigăm salvarea, dar pocăirea este o condiție pentru mântuire.

Pocăirea este simplu întoarcerea dela păcat, abandonarea comportării fără de lege (1 Ioan 3:4). Noi nu putem primi Duhul Sfânt și să fim convertiți dacă nu suntem voitori să ne pocăim și să trăim ca un popor supus legii (Faptele Apostolilor 2:38).

Credința este o altă premisă pentru salvare. Noi citim că „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evreii 11:6). Noi trebuie să fim „neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui...” (Romani 3:24-25). Dar numai pentru că credința este necesară nu înseamnă că ne câștigăm salvarea având credință.

Nici nu câștigăm salvarea prin munci. Dar, așa cum arată multe din Scripturile citate în această broșură, este clar că Dumnezeu se așteaptă la credință și supunere la acei cărora le va extinde darul vieții veșnice. Acei care se opun supunerii legilor lui Dumnezeu, aleg să dea importanță anumitor declarații pe care Pavel le face și ignoră complet pe cele care clarifică intenția lui.

Discuția lui Pavel despre credință și munci în Romani 3 este unul dintre aceste pasagii. În versul 28 noi citim, „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” Pavel vorbește despre justificare: moartea lui Hristos acoperă transgresiunile noastre anterioare. El arată că noi nu putem niciodată să ne câștigăm iertarea.

Dar aceasta n-are nimic de a face cu modul în care noi trebuie să trăim. Nu are nici un fel de legătură cu importanța legii lui Dumnezeu ca ghid pentru comportarea noastră. Pavel vorbește numai despre cum „păcatele dinainte” pot fi „trecute cu vederea” (versul 28) așa ca noi să ne putem continua viețile ca servitori supuși ai lui Dumnezeu.

Ca să fie sigur că noi am înțeles aceasta, Pavel zice în versul 31, „Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.”

Pavel vrea ca noi să înțelegem că el nu sugerează că legea lui Dumnezeu a fost anulată sau abolită. Dimpotrivă, fără lege noi nu am avea un mijloc să înțelegem ce este sau nu este păcatul, „deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (versul 20). Adu-ți aminte, pentru că păcatul să existe trebuie să fie lege deoarece „păcatul este fără de lege” (1 Ioan 3:4).

Deci, Pavel spune că conceptul „grației” sau al iertării lui Dumnezeu stabilește că *Legea Lui este încă în efect* și că păcatul este încălcarea acelei legi. Grația lui Dumnezeu, prin credință cere o lege care să definească păcatele care urmează să fie iertate. Așa, repetându-l pe Pavel, „Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.”

Petru și Ioan au propovăduit supunerea

Apostolul Ioan definește păcatul cu claritate, spunându-ne că „Oricine face păcat face fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). La fel ca și Pavel, Ioan descrie pe sfinți ca „acei cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). De asemenea el ne dă acest serios avertisment: „Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:4).

Petru a dat un avertisment asemănător. „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă este mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât după ce au cunoscut-o, să se întoarcă dela porunca sfântă, care le fusese dată” (2 Petru 2:20-21).

În ultimul capitol al Bibliei, Isus Hristos prin Apostolul Ioan (Apocalipsa 1:1) ne reamintește de importanța supremă a poruncilor lui Dumnezeu pentru viața noastră veșnică. „Ferice de cei ce își spală hainele (*păzesc poruncile lui Dumnezeu*), ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate” (Apocalipsa 22:14).

Este important că noi credem ce au spus Isus și Apostolii Lui despre părerea lor asupra poruncilor lui Dumnezeu. Odată ce ne este clar, raționalizările oamenilor nu ne mai pot împiedica de la respectarea și supunerea din inimă la aceste porunci.

Dumnezeu I-a zis lui Moise, „Oh! De ar rămânea ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor!” (Deuteronom 5:29). Și Isus a zis, „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10).

Amintește-ți de sfatul din primul Psalm: „Ferice de omul care nu se duce în sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori. Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit” (Psalm 1:1-3).

Noua Poruncă a lui Hristos

Isus a zis, „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34). A înlocuit Isus definițiile clare ale celor Zece Porunci cu un principiu religios nou: că iubirea singură poate să ne ghideze viețile?

Această poruncă nouă înlătură cele Zece Porunci și înlocuiește toate celelalte legi biblice? Isus a răspuns clar la această întrebare fundamentală când El a zis, „*Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii*” (Matei 5:17).

Și totuși mulți oameni care cred în Hristos ca Mântuitor al lor, de asemenea cred că această poruncă nouă îi eliberează de orice obligație de a se supune legilor lui Dumnezeu.

Ei înțeleg greșit ce a zis și ce a înțeles Isus. Sfintele Scripturi, în Vechiul și Noul Testament, învață că noi ar trebui să ne iubim unii pe alții (Leviticul 19:18). Isus nu a introdus iubirea ca un principiu nou. Aceea era deja în Biblie și chiar o parte fundamentală din instrucțiunile lui Dumnezeu pentru vechiul Israel.

Ce a fost atunci nou în „noua poruncă” a lui Hristos? Notează formularea Lui. El a zis ca noi să, „iubiți unii pe alții; *cum v-am iubit eu...*”

Ce era nou a fost exemplul Lui propriu de iubire! Întreaga omenire are, în Isus, un model perfect al dragostei pentru Dumnezeu în exemplul perfect al lui Hristos de supunere iubitoare. Hristos ne-a iubit atât de mult încât si-a sacrificat propria Lui viață pentru noi. El însuși a explicat: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13).

Isus a venit ca lumina lumii să ilumineze aplicarea și practica legii regale a dragostei. Noi nu mai avem nici o scuză ca să spunem că nu înțelegem ce să facem și cum să facem. Isus a demonstrat ce este supunerea din dragoste: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10).

Noi ne conformăm cu noua poruncă a lui Isus când ne supunem fiecărei porunci a lui Dumnezeu într-o manieră de dragoste sinceră și suntem dispuși să ne sacrificăm viețile de dragul altora.

Alegerea este a noastră

Fiecare persoană trebuie să aleagă dacă să I se supună Dumnezeului viu, care ne-a dat cele Zece Porunci. Standardurile Lui pot să ne fie ghiduri pentru gândurile noastre, măsura pentru comportarea noastră. Ele ne pot schimba mințile și inimile. Sau le putem ignora și să alegem o altă cale.

Luând decizia, trebuie să ne reamintim de cuvintele lui Isus Hristos: „...dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”(Matei 19:17). Dumnezeu ne îndeamnă să chibzuim alegerea noastră: „Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, și să păzești poruncile Lui, legile Lui și rânduielile Lui...ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deuteronom 30:15-19).

WORLDWIDE MAILING ADDRESSES

United States

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org

Australia

United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111
Free call: 1-800-356-202 Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au
E-mail: info@ucg.org.au

Bahamas

United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

British Isles: United Church of God

P.O. Box 795
Wartford, Herts, WD 19 6FZ

Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Canada: United Church of God-Canada

Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: 416) 231-9379, (800) 338-7779
Web site: www.ucg.ca

Fiji: United Church of God

P.O. Box 10577, Nadi Airport, Fiji
Phone: 723-678

French speaking areas:

Eglise de Dieu Unie-France
B.P. 51254
45002 Orleans Cedex 1, France

Tonga: United Church of God

P.O. Box 127, Nuku'alofa, Tonga

Germany

Vereinte Kirche Gottes/gutte Nachrichten
Postfach 30 15 09
D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italy

La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Phone: 0039-035583474
Fax: 0039-035582140
Web site: www.labuonanotizia.org

Mauritius

P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Netherlands: P.O. Box 93
2800 AB Gouda, Netherlands

New Zealand: United Church of God

P.O. Box 22, Auckland, 1015 New Zealand

Phone: Toll Free 0508-463-763

Philippines:

P.O. Box 4774
MCPO, 1287 Makati City, Philippines
Phone: 82 241-0733
Web site: www.ucg.org.ph

South Africa:

United Church of God, South Africa
P.O. Box 2209
Beacon Bay, East London 5205
Phone and Fax: 043-748-1694
E-mail: ucgrsaoffis@web.co.za

Spanish speaking areas:

United Church of God
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 452541027
Phone: (513) 576-9796 Fax: 513 576-9795

Dacă ați dori să știți mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne tragem originea de la Biserica pe care a înființat-o Isus, devreme, în secolul I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practici stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Vești Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători pentru donațiile și zeciuelile membrilor bisericii și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărțim acest mesaj de speranță cu alții sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie de contabilitate independentă.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este comisă la înțelegerea și practica creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărțim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News, broșuri și multe altele.

Poți descărca broșurile de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm -